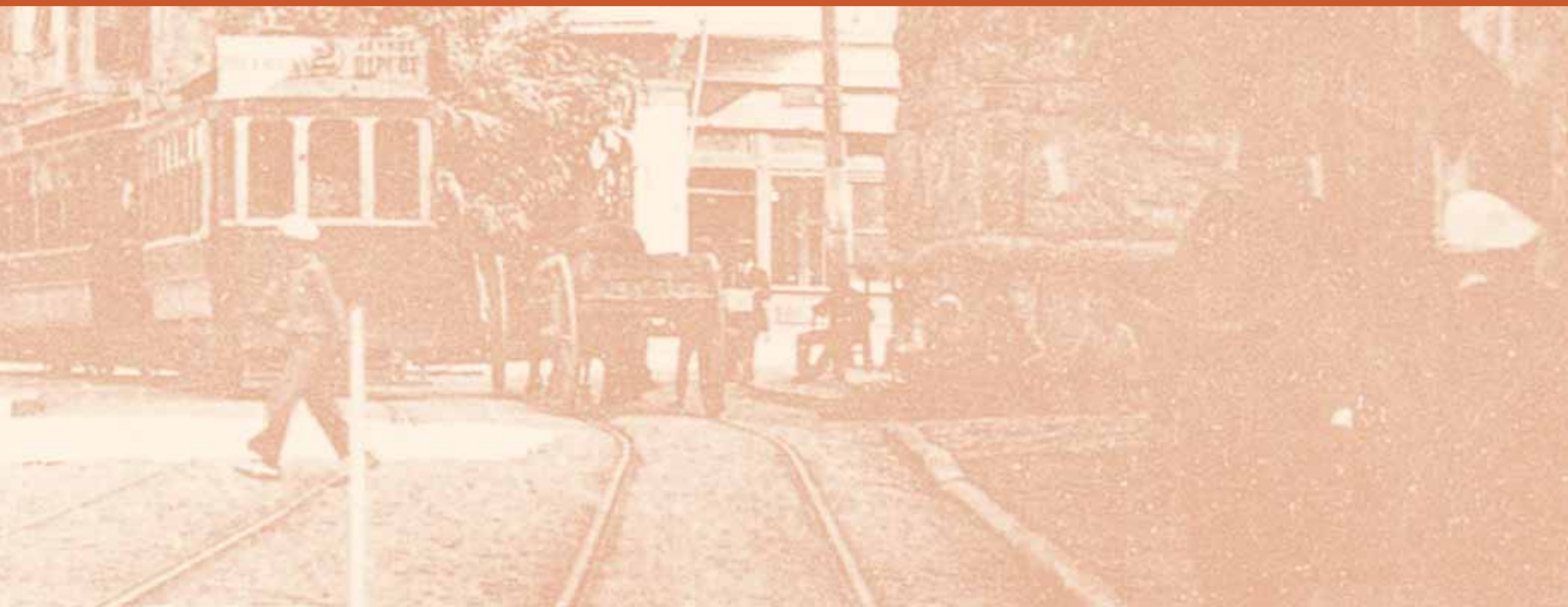

ΔΙΑΤΕΛΕΣΑΝΤΕΣ ΠΡΟΕΔΡΟΙ ΤΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ

ΔΙΑΤΕΛΕΣΑΝΤΕΣ ΠΡΟΕΔΡΟΙ ΤΩΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ

- Σακελλαρίδης Θεμιστοκλής
- Αλεξανδρίδης Κάρολος
- Μισιρλόγλου Αναστάσιος
- Τσινόπουλος Ιωάννης
- Παπαθεοφίλου Χριστόφορος
- Ασημακόπουλος Αριστείδης
- Χαριτάντης Ανέστης
- Μπότας Εμμανουήλ
- Σιγάλας Μαρίνος
- Αλεξανδρίδης Κάρολος
- Παναγιωτόπουλος Ευθύμιος
- Τσουτσουλόπουλος Γεώργιος
- Δεληγιάννης Γιώργος
- Τούντας Κωνσταντίνος
- Βαλτής Δημήτριος
- Σταυρόπουλος Κωνσταντίνος
- Μακρής - Κουγιανός Γεράσιμος
- Παπαπαναγιώτου Ιωάννης
- Λαζαρίδης Δημήτριος
- Τσουρουτσόγλου Γουλιέλμος
- Σμπαρούνης Χαράλαμπος
- Μεταξάς Παναγιώτης
- Σμπαρούνης Χαράλαμπος
- Σινάκος Ζαχαρίας
- Τουρκαντώνης Αχιλλέας

1928, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934
 1935, 1936
 1937, 1938, 1939, 1940-41
 1942, 1943
 1944
 1945
 1946-47
 1948
 1949, 1950, 1951
 1952, 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958
 1959, 1960, 1961
 1962
 1963, 1964, 1965, 1966
 1967, 1968
 1969, 1970, 1971
 1972
 1973-74
 1975-76
 1976-77, 1977-78, 1979-80
 1981-82, 1983-84
 1985-86, 1987-89
 1989-91, 1991-93
 1993-95, 1995-97
 1997-99, 1999-01
 2001-03, 2003-05

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ

Θεμιστοκλής Σακελλαρίδης. Ιατρός Ακτινολόγος, Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1928, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934). (Αρχείο Ι.Ε.Θ.)

Ο Θεμιστοκλής Σακελλαρίδης γεννήθηκε στη Βέροια το 1879. Ολοκλήρωσε τις γυμνασιακές σπουδές το 1899 στη Θεσσαλονίκη και φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, της οποίας, μετά τη λήψη του πτυχίου του, αναγορεύτηκε το 1905 διδάκτορας. Ειδικεύτηκε στη Δερματολογία - Αφροδισιολογία και ακολούθως εργάστηκε επί τριετία στο Νοσοκομείο Saint Louis στο Παρίσι.

Στη Θεσσαλονίκη εγκαταστάθηκε το 1908 και άρχισε να ασκεί το επάγγελμα του ιατρού με ιδιαίτερη επιτυχία.

Μετά την πάροδο λίγων ετών, επισημαίνοντας τη σημασία της Ακτινολογίας στη διαγνωστική και τη θεραπευτική προσέγγιση των ασθενών, αποφάσισε να ασχοληθεί με το συγκεκριμένο κλάδο της ιατρικής, ο οποίος είχε αρχίσει να εξελίσσεται με ταχείς ρυθμούς. Μετέβη προς τούτο εκ νέου στη Γαλλία και μαθήτευσε στο Νοσοκομείο Salpetriere στο πλευρό του Καθηγητή Zimmern. Το 1913 επανήλθε στη Θεσσαλονίκη και ίδρυσε το πρώτο Ακτινολογικό Εργαστήριο όχι μόνο της πόλης, αλλά και ολόκληρης της ευρύτερης περιοχής της Μακεδονίας.

Κατά τη διάρκεια του Α' παγκοσμίου πολέμου εκπλήρωσε τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις ως ιατρός ακτινολόγος του Β' Στρατιωτικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης. Μετά την αποστράτευσή του ανέλαβε τη διεύθυνση του νεοϊδρυθέντος Ακτινολογικού Τμήματος του Δημοτικού Νοσοκομείου και εργάστηκε στη θέση αυτή μέχρι το 1928 αμειβόμενος αντί ελαχίστου αντιμισθίου.

Συνδέθηκε με στενή φιλία με τον ιατρό Βασίλειο Νορικό, με τον οποίο συναποφάσισαν την έκδοση επιστημονικού περιοδικού υπό τον τίτλο «Ελληνική Ιατρική». Το περιοδικό αυτό, του οποίου η έκδοση συνεχίζεται επιτυχώς μέχρι σήμερα, ξεκίνησε την κυκλοφορία του υπό αντίξοες συνθήκες, για να καταξιωθεί σύντομα ως περιοδικό κύρους και ευρύτατης αποδοχής.

Μετά το θάνατο του Β. Νορικού, ο Θ. Σακελλαρίδης ανέλαβε την επιστημονική και γενική διεύθυνση της «Ελληνικής Ιατρικής» και διατηρώντας επί δώδεκα συναπτά έτη τη θέση αυτή, ευτύχησε να συνταυτιστεί με την επιτυχή και συνεχώς ανοδική πορεία του.

Ένα χρόνο μετά την ίδρυση του περιοδικού και μέσα από τις στήλες του περιοδικού, ωρίμασε η ιδέα της ίδρυσης Ιατρικής Εταιρείας με έδρα τη Θεσσαλονίκη, στην οποία τα ιδρυτικά μέλη της, τιμώντας τον Θ. Σακελλαρίδη, τον εξέλεξαν Πρόεδρο του Διοικητικού της Συμβουλίου, θέση την οποία διατήρησε με επιτυχία επί επτά συναπτά έτη. Όταν έκρινε, ότι η ενδυνάμωση της Εταιρείας είχε επιτευχθεί, αποχώρησε από τη διοίκησή της αναγορευόμενος παρρηφεί ως

Κάρολος Αλεξανδρίδης. Καθηγητής Παθολογίας, Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1935, 1936, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958). (Αρχειο Ι.Ε.Θ.)

επίτιμος Πρόεδρος της.

Από το 1926 μέχρι του θανάτου του διατέλεσε Πρόεδρος του παραρτήματος της Θεσσαλονίκης του «Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού» και κατά τη διάρκεια της θητείας του, μεταξύ πολλών άλλων, πέτυχε την ανοικοδόμηση σύγχρονου σταθμού πρώτων βοηθειών στην είσοδο του λιμένος της Θεσσαλονίκης, ο οποίος λειτουργεί αδιάλειπτα και επιτυχώς μέχρι σήμερα, παρέχοντας σημαντικές υγειονομικές και ιατρικοεκπαιδευτικές υπηρεσίες.

Εργάστηκε με ζήλο για την ίδρυση συνδικαλιστικών ιατρικών οργάνων και υπήρξε ο πρώτος Πρόεδρος του «Ιατρικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης». Εργάστηκε επίσης για τη δημιουργία «Ταμείου Συντάξεως και Αυτασφάλισης Υγειονομικών», ενώ διετέλεσε για δύο περιόδους Δημοτικός Σύμβουλος και Πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου. Παράλληλα, προσέφερε σημαντικές υπηρεσίες στην «Ανωτάτη Ενοριακή Αντιπροσωπεία» και στα «Κοινοτικά Ευαγή Ιδρύματα».

Ο Θ. Σακελλαρίδης απεβίωσε το 1938, καταλείποντας αξιοζήλευτο έργο στην κοινωνία της Θεσσαλονίκης και σημαντικές υποθήκες στον ιατρικό κόσμο της πόλης.

Θεόδωρος Ι. Δαρδαβέσης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Μυστακίδης Α. Θεμιστοκλής Σακελλαρίδης. Ελληνική Ιατρική 1938; 1: 33-38.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

Ο Κάρολος Αλεξανδρίδης γεννήθηκε το 1885 στις Σέρρες, όπου το 1903 ολοκλήρωσε τις γυμνασιακές του σπουδές. Ακολούθως μετέβη στην Αθήνα με κύριο σκοπό την εκμάθηση της γερμανικής γλώσσας, παρακολουθώντας παράλληλα επί ένα έτος τα μαθήματα στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών των Καθηγητών Ευαγγελίδη της Ιστορίας της Φιλοσοφίας, Γ. Χατζιδάκη της Γλωσσολογίας, Σπ. Λάμπρου της Φιλολογίας και της Ιστορίας, Σακελλαρόπουλου και Βάσσου των Λατινικών, και άλλων. Με τον τρόπο αυτό απέκτησε θεμελιώδεις γνώσεις, οι οποίες αργότερα τον κατέστησαν ιατροφιλόσοφο.

Το 1904 άρχισε τις σπουδές του στην Ιατρική Σχολή της Λειψίας. Το 1908 συνέχισε τις σπουδές του στην Ιατρική Σχολή του Μονάχου, από την οποία έλαβε το 1910 το πτυχίο του με βαθμό «Άριστα». Το 1911 αναγορεύτηκε διδάκτορας του Πανεπιστημίου

του Μονάχου με βαθμό «Άριστα» και με θέμα διατριβής «Το κέντρο βάρους του ανθρωπίνου σώματος και η θέση αυτού σχετικά με τους πόδας εν ορθία στάσει».

Στη συνέχεια μετέβη στο Αμβούργο, όπου ασχολήθηκε συστηματικά με τη μεσογειακή αναιμία, τον εμπύρετο αιμοσφαιρινουρικό ίκτερο και το Καλαζάρ, πραγματοποιώντας παράλληλα τις πρώτες επιστημονικές του ανακοινώσεις.

Το 1912 επέστρεψε στις Σέρρες, όπου ιδιώτευσε ασκώντας την ειδικότητα του Παθολόγου - Φυματιολόγου. Προηγουμένως είχε υποβληθεί στην Κωνσταντινούπολη σε εξετάσεις για την απόκτηση της άδειας άσκησης του επαγγέλματος από Επιτροπή Τούρκων Καθηγητών Ιατρικής.

Το 1916, μετά την αποχώρηση των Βουλγάρων από τις Σέρρες, ο Αλεξανδρίδης μετακόμισε στη Θεσσαλονίκη, όπου τοποθετήθηκε Διευθυντής του Νοσοκομείου Λοιμωδών Νόσων. Το 1921, στα πλαίσια της επιστράτευσης, τοποθετήθηκε στο Γ' Στρατιωτικό Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης, ενώ το 1924 μετέβη στη Βιέννη για μετεκπαίδευση στην ηλεκτροκαρδιογραφία και επιστρέφοντας στην Ελλάδα έφερε τον πρώτο ηλεκτροκαρδιογράφο στη Θεσσαλονίκη, τον οποίο εγκατέστησε στο ιατρείο του.

Το 1928 πρωταγωνίστησε στην ίδρυση της «Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης», στην οποία επί εννέα περιόδους διετέλεσε Πρόεδρος του Διοικητικού της Συμβουλίου, ενώ αργότερα του απενεμήθη εις αναγνώριση της προσφοράς του και ο τίτλος του Επιτίμου Προέδρου της. Λίγα χρόνια μετά πρωταγωνίστησε στην ίδρυση του Ιατρικού Συλλόγου Θεσσαλονίκης και άρχισε να συμμετέχει σε Διεθνή Συνέδρια στη Γερμανία, Σουηδία, Γαλλία, Ιταλία, Ιρλανδία, Ισπανία, Κίνα, Ινδία και Η.Π.Α., στα οποία πραγματοποιούσε ιδιαίτερα ενδιαφέρουσες επιστημονικές ανακοινώσεις. Παράλληλα άρχισε τις δημοσιεύσεις εργασιών του σε διεθνή επιστημονικά περιοδικά, ενώ το όνομά του άρχισε να γίνεται πόλος έλξης για την μετάκληση στη Θεσσαλονίκη επιφανέστατων ιατρών της εποχής, όπως του A. Fleming, White, K. Muller και άλλων τους οποίους φιλοξενούσε πάντα στην οικία του.

Το 1942 με την ίδρυση Ιατρικής Σχολής στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης ο Κ. Αλεξανδρίδης εξελέγη Καθηγητής Παθολογίας και πρώτος Κοσμήτοράς της. Από τις θέσεις αυτές και κάτω από αντίξοες συνθήκες εργάστηκε για την οργάνωση της νεότευκτης Σχολής επιτυγχάνοντας σε σύντομο σχετικά διάστημα να ρυθμίσει με επιτυχία ποικίλα ζητήματα και εκκρεμότητες.

Χρημάτισε Κοσμήτορας της Ιατρικής Σχολής επί τρεις θητείες. Διετέλεσε επίσης Πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου του

Γενικού Κεντρικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης, ιδρυτικό μέλος και Πρόεδρος του Ροταριανού Ομίλου Θεσσαλονίκης, Πρόεδρος του Ελληνογερμανικού Συνδέσμου Θεσσαλονίκης και Πρόεδρος του Παραρτήματος του «Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού» της Θεσσαλονίκης. Το 1965 αναγορεύτηκε αντεπιστέλλον μέλος της «Ακαδημίας Αθηνών» και κατά την τελετή της εγκατάστασής του ανέπτυξε το θέμα «Η φύση, προέλευση, αρχές και εξέλιξη της ζωής επί της γης. Η εμφάνιση του ανθρώπου και η βιολογική, γενετική και πολιτιστική - κοινωνική εξέλιξη αυτού». Το συγκεκριμένο θέμα αποδεικνύει και το πνευματικό επίπεδο του Αλεξανδρίδη, ο οποίος υπήρξε βαθύτατα καλλιεργημένος και φιλοσοφημένος άνθρωπος. Οι αρετές αυτές αναδεικνύονται στα μη επιστημονικά κείμενα, τα οποία συνέγραψε κατά καιρούς και στα οποία συγκαταλέγονται «Τα Απομνημονεύματα», «Παλαιαί αναμνήσεις» και άλλα.

Ο Κ. Αλεξανδρίδης μιλούσε άπταιστα τη Γαλλική, Γερμανική, Αγγλική, Ιταλική και Ισπανική γλώσσα, ενώ σε ηλικία 80 ετών έμαθε και τη Ρωσική. Τιμήθηκε με πολλά παράσημα από το Ελληνικό, Γαλλικό και Ισπανικό κράτος, καθώς και από τη Μ. Βρετανία. Ενημερωμένος πάντα, χάρη στα συχνά επιστημονικά του ταξίδια στο εξωτερικό, δημιούργησε στη Θεσσαλονίκη την ακαδημαϊκή εκείνη ατμόσφαιρα, η οποία ήταν απαραίτητη για να εξελιχθεί σε ιατρικό κέντρο, πριν ακόμα ιδρυθεί η Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, της οποίας υπήρξε ένας από τους κορυφαίους στυλοβάτες.

Ο Κάρλος Αλεξανδρίδης απεβίωσε το 1977 και κηδεύτηκε με μεγάλες τιμές από τον Ιερό Ναό της του Θεού Σοφίας. Ετάφη σύμφωνα με επιθυμία του στον οικογενειακό τάφο στις Σέρρες, στον δήμο της οποίας δώρισε τη μεγάλη βιβλιοθήκη του.

Αλέξανδρος Αλεξανδρίδης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Αλεξανδρίδης Α. Προσωπικές αναμνήσεις από τον Κ. Αλεξανδρίδη και την οικογένειά του.
2. Αλεξανδρίδης Κ. Το χρονικόν της ιδρύσεως της Ιατρικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου. Επιστημονική Επετηρίς του Οδοντιατρικού Τμήματος της Ιατρικής Σχολής Θεσσαλονίκης: Α.Π.Θ., 1970: 13-17.
3. Αλεξανδρίδης Κ. Απομνημονεύματα. Θεσσαλονίκη, 1975.
4. Εφημερίδες «Ελληνικός Βορράς», «Θεσσαλονίκη» και «Μακεδονία» της 28ης Απριλίου 1977. Αναφορές στη ζωή και το έργο του Κ. Αλεξανδρίδη.

Αναστάσιος Μισιρλόγλου. Καθηγητής Χειρουργικής του Α.Π.Θ., Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1937, 1938, 1939, 1940, 1941). (Αρχείο Ι.Ε.Θ.)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥ

Ο Αναστάσιος Μισιρλόγλου γεννήθηκε στο Πάνορμο της Προποντίδας το 1886. Αφού τελείωσε το δημοτικό σχολείο στην πατρίδα του, φοίτησε αρχικά στο γυμνάσιο της Μυτιλήνης και στη συνέχεια στη Μεγάλη Σχολή του Γένους στην Κωνσταντινούπολη. Κατά την περίοδο 1903-1908 φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, της οποίας το 1908 αναγορεύτηκε διδάκτορας.

Επί δύο χρόνια εργάστηκε ως ιατρός στο Παθολογικό Τμήμα των «Εθνικών Νοσοκομείων Κωνσταντινούπολης» και στη συνέχεια διορίστηκε και υπηρέτησε επί 12 χρόνια στη Χειρουργική Κλινική του ιδίου Νοσοκομείου. Το 1919 προήχθη, με απόφαση του Οικουμενικού Πατριαρχείου, σε Αρχιχειρουργό των «Εθνικών Νοσοκομείων» και το 1921 διορίστηκε ως Διευθυντής στον «Κυανό Σταυρό Κωνσταντινουπόλεως». Υπό την ιδιότητα αυτή μετέβη στη Σμύρνη, όπου προσέφερε εθελοντικά τις υπηρεσίες του μέχρι τη Μικρασιατική καταστροφή, ως Διευθυντής του Χειρουργικού Τμήματος του Α' Στρατιωτικού Νοσοκομείου.

Το 1922 μετεκπαιδεύτηκε επί 8 μήνες στο Παρίσι και μη δυνάμενος να επιστρέψει στην Κωνσταντινούπολη, διότι είχε υπηρετήσει στον Ελληνικό στρατό, εγκαταστάθηκε στο Βουκουρέστι, όπου επί διετία άσκησε την ιατρική.

Το 1924 οι πρόσφυγες συμπατριώτες του τον εξέλεξαν βουλευτή Καβάλας, οπότε ο Α. Μισιρλόγλου επέστρεψε στην Ελλάδα και εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Το 1925, επί κυβερνήσεως Μιχαλακοπούλου, ανέλαβε το Υπουργείο της Υγιεινής, Πρόνοιας και Αντιλήψεως. Επανεξελέγη βουλευτής το 1928, το 1935 και το 1936, θητεύοντας στο ελληνικό κοινοβούλιο συνολικά για λίγους μήνες, λόγω των πολιτικών εντάσεων και των συχνών εκλογικών αναμετρήσεων της εποχής. Στην Αθήνα παρέμεινε για βραχύ χρονικό διάστημα, όπου διηύθυνε ένα από τα Χειρουργικά Τμήματα του «Κεντρικού Νοσοκομείου Προσφύγων» και κατόπιν ήρθε και εγκαταστάθηκε οριστικά στη Θεσσαλονίκη.

Το πρώτο διάστημα μετά την άφιξή του στη Θεσσαλονίκη διηύθυνε το Χειρουργικό Τμήμα του Νοσοκομείου Προσφύγων Καλαμαριάς και στη συνέχεια τη «Δημόσια Μαιευτική και Γυναικολογική Κλινική». Την περίοδο 1926-1929 είχε τη διεύθυνση του Χειρουργικού Τμήματος του Δημοτικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης και την περίοδο 1930-1935 ανέλαβε τη διεύθυνση του Χειρουργικού Τμήματος του «Κεντρικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης».

Το 1930 ίδρυσε ιδιωτική κλινική 50 κλινών στη διασταύρωση Εγνατίας - Αγίας Σοφίας, η οποία στην εποχή της υπήρξε η μεγαλύτερη και η αρτιότερη από άποψη υλικοτεχνικής υποδομής ιδιωτική κλινική της πόλης. Την κλινική αυτή τη δώρισε το 1940 στο κράτος για τη δημιουργία «Νοσοκομείου Βομβοπλήκτων», του οποίου το Χειρουργικό Τμήμα διηύθυνε καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου ως πολιτικά επιστρατευμένος.

Το 1942 διορίστηκε τακτικός Καθηγητής της Α' Έδρας Χειρουργικής Κλινικής στη νεοϊδρυθείσα Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και δίδαξε επί 17 χρόνια, μέχρι το 1959, οπότε κατελήφθη από το όριο ηλικίας. Όταν αποχώρησε από το Πανεπιστήμιο δώρισε την μεγάλη βιβλιοθήκη του στην Α' Πανεπιστημιακή Χειρουργική Κλινική.

Υπήρξε μέλος της «Societe de Medecine» της Κωνσταντινούπολης, της «Societe International de Chirurgie», του «International College of Surgeons» και της «Ελληνικής Χειρουργικής Εταιρείας» στην οποία διετέλεσε Πρόεδρος κατά την περίοδο 1937-1941. Υπήρξε επίσης Πρόεδρος της Οργανωτικής Επιτροπής του 2ου Πανελληνίου Συνεδρίου Χειρουργικής, το οποίο πραγματοποιήθηκε με ιδιαίτερη επιτυχία το 1960 στη Θεσσαλονίκη.

Ο Α. Μισιρλόγλου διετέλεσε Πρόεδρος του Τμήματος της Νεότητας του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού κατά την περίοδο 1930-1932 και μέλος Διοικητικών Συμβουλίων πολλών κοινωφελών και αγαθοεργών σωματείων. Το 1927 ίδρυσε -και διετέλεσε Πρόεδρος μέχρι το 1934-τον «Αντιφυματικό Σύνδεσμο Μακεδονίας - Θράκης», επιτυγχάνοντας την ανοικοδόμηση μεγάλου περιπτέρου στο Σανατόριο του Ασβεστοχωρίου. Επίσης, ίδρυσε και διετέλεσε Πρόεδρος του «Ελληνοϊταλικού Συνδέσμου».

Εκτός από την προσφορά του στην ιατρική επιστήμη ο Μισιρλόγλου ασχολήθηκε ιδιαίτερα και με τη λογοτεχνία. Πραγματοποίησε πολλές διαλέξεις λογοτεχνικού περιεχομένου, εξέδωσε δύο ποιητικές συλλογές με τίτλους «Πόθοι και δάκρυα» και «Φθινοπωρινές μελαγχολίες» και δημοσίευσε πολλά ποιήματα και πεζά κείμενα σε περιοδικά, εφημερίδες και ημερολόγια.

Ο Μισιρλόγλου υπήρξε επιπρόσθετα ευεργέτης του Οικουμενικού Πατριαρχείου προς το οποίο προσέφερε σημαντικά ποσά για την ανοικοδόμηση βιβλιοθήκης, μουσείου και άλλων εγκαταστάσεων. Το Πατριαρχείο αναγνωρίζοντας την προσφορά του του απένειμε τον τίτλο του άρχοντος Ακτουαρίου της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας.

Για την εν γένει δράση του τιμήθηκε με τα παράσημα του Ταξιάρχη του Φοίνικος, το Αριστείο Ανδρείας και τον Πολεμικό

Σταυρό. Η Γαλλία τον τίμησε απονέμοντάς του τον τίτλο του Αξιωματικού της Ακαδημίας, ενώ παράσημο του δόθηκε και από το Ιταλικό κράτος ως αναγνώριση του έργου του για την ανάπτυξη της Ελληνοϊταλικής φιλίας μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο.

Ο Α. Μισιρλόγλου απεβίωσε το 1961 καταλείποντας αξιομνημόνευτο επιστημονικό, εκπαιδευτικό, κοινωνικό και αγαθοεργές έργο.

Θεόδωρος Ι. Δαρδαβέσης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Ανώνυμος. Αν. Μισιρλόγλου. Λεύκωμα των Επιστημόνων της Ελλάδος. Θεσσαλονίκη: Εκδόσεις Σ. Σύρου, 1930: 14.
2. Αναγνωστίδης Ν. Αναστάσιος Μισιρλόγλου. Ελληνική Ιατρική 1961; 3: 284-288.
3. Ανώνυμος. Μισιρλόγλου Αναστάσιος. Εγκυκλοπαιδικόν Λεξικόν Ελευθερουδάκη (2η έκδοση). Αθήνα: Εκδοτικός Οίκος Ελευθερουδάκη, 1962: 9, 479-480.
4. Βατάλας Μ. Μισιρλόγλου Αναστάσιος - Συμειών. Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια (2η Έκδοση). Αθήνα: Εκδοτικός Οργανισμός «Ο Φοίνιξ Ε.Π.Ε.», 1958: 17, 262.

Ιωάννης Τσινόπουλος. Ιατρός Παθολόγος, Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1942, 1943). (Αρχειο Ι.Ε.Θ.)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Ιωάννης Δ. Τσινόπουλος γεννήθηκε στη Χάλκη της Λάρισας ως πρωτότοκος υιός τετραμελούς αγροτικής οικογένειας, την 20η Νοεμβρίου του 1889. Ενεγράφη στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών το 1908. Έδωσε τις διπλωματικές του εξετάσεις τον Οκτώβριο του 1912 και ταυτόχρονα αναγορεύτηκε Διδάκτωρ της ίδιας σχολής. Το 1914 έλαβε κατόπιν εξετάσεων την άδεια ασκήσεως του ιατρικού επαγγέλματος.

Από το 1911 και ταυτόχρονα με τις σπουδές του, υπηρέτησε ως υποβοηθός στην Παθολογική Κλινική του «Ευαγγελισμού» υπό τους Καθηγητές Σακοράφο και Χρηστομάνο. Ένα χρόνο αργότερα εργάστηκε στο Θεραπευτήριο «Σωτηρία» ως επιστημονικός Διευθυντής, ενώ το 1916, κατόπιν διαγωνισμού, κατέλαβε τη θέση του εσωτερικού βοηθού της Γ' Παθολογικής Κλινικής του Πανεπιστημίου Αθηνών, η οποία στεγαζόταν στην τότε Αστυκλινική. Την ανωτέρω θέση εγκατέλειψε οικειοθελώς το 1922 για να μεταβεί εν συνεχεία στο Βερολίνο προς μετεκπαίδευση. Προηγουμένως εκπλήρωσε τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις, καταταχθείς το 1912 και υπηρετών τόσο κατά τη διάρκεια των Βαλκανικών πολέμων, 1914-1917, 1918, όσο και στη Μικρασιατική

εκστρατεία 1920-1922 στα στρατιωτικά Νοσοκομεία Αθηνών, Θεσσαλονίκης, Κιλκίς, Ουσάκ και Προύσας. Αψυπηρέτησε του στρατού ως έφεδρος λοχαγός του Υγειονομικού.

Το 1922, μετά το πέρας της στρατιωτικής του θητείας, μετέβη στο Βερολίνο, όπου παρέμεινε επί διετία, παρακολουθώντας, ως εσωτερικός βοηθός στην Α' Παθολογική Πανεπιστημιακή Κλινική του Βερολίνου (Διευθυντής ο Καθηγητής Rone), το κλινικό και εκπαιδευτικό της έργο, αλλά και τις δραστηριότητες των Εργαστηρίων όπως το τμήμα Βιοχημείας και Αιματολογίας.

Το 1924, αφού ολοκλήρωσε την μετεκπαίδευσή του στη Γερμανία, επέστρεψε στην Ελλάδα και εγκαταστάθηκε μόνιμα στη Θεσσαλονίκη. Την εποχή αυτή επέλεξε για σύντροφο της ζωής του την Ηρώ, το γένος Οικονόμου, η οποία αφού του χάρισε δύο παιδιά τον συντρόφευσε μέχρι το τέλος της ζωής του. Το 1925 έφυγε προς μετεκπαίδευση για ακόμα μία φορά για τη Βιέννη, όπου έμεινε επί ένα εξάμηνο ασκούμενος πλησίον του γνωστού Καθηγητή Παθολογίας Chwostek.

Το 1926 και αφού είχε εγκατασταθεί μόνιμα στη Θεσσαλονίκη του ανέθεσε το Διοικητικό Συμβούλιο του Δημοτικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης (νυν Αγ. Δημήτριος) τη Διεύθυνση της Παθολογικής Κλινικής. Τη θέση αυτή τη διατήρησε μέχρι το 1930, οπότε και παραιτήθηκε για να μεταβεί στο Παρίσι, όπου επί σειρά μηνών εργάστηκε πλησίον του Καθηγητή της Παθολογίας Κισθίνον στην Κλινική Voquez των Παρισίων.

Επιστρέφοντας στην Ελλάδα ασχολήθηκε επιτυχώς με το ελεύθερο - ιδιωτικό επάγγελμα. Το 1934 το τότε Προσφυγικό (σημερινό Γ. Γεννηματάς) Νοσοκομείο του ανέθεσε τη Διεύθυνση της Παθολογικής Κλινικής, θέση την οποία διατήρησε για μια διετία περίπου. Την περίοδο από το 1936 και μέχρι το 1941 ασχολήθηκε με το ιδιωτικό επάγγελμα και με την ιδιωτική Κλινική την οποία δημιούργησε ο ίδιος.

Το 1941 τον κάλεσε ο Ελληνικός Ερυθρός Σταυρός για να διευθύνει την Παθολογική Κλινική, η οποία είχε δημιουργηθεί στο Θεαγένειο Νοσοκομείο. Η Κλινική αυτή είχε τότε 75 κρεβάτια. Αποτελούσε τη μεγαλύτερη κλινική της Θεσσαλονίκης, με άρτιο επιστημονικό, τεχνικό και ξενοδοχειακό εξοπλισμό, ώστε οι φοιτητές της νεοσυσταθείσας Ιατρικής Σχολής του Α.Π.Θ. να ασκούνται στο ανωτέρω τμήμα του Θεαγενείου Νοσοκομείου υπό την επίβλεψή του.

Τέλος, θα ήταν ελλιπές το σημείωμα αυτό, εάν δεν αναφερόταν στην δραστηριότητά του για την ίδρυση και δραστηριοποίηση της Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης και του Ιατρικού Συλλόγου

Χριστόφορος Παπαθεοφίλου. Μαιευτήρας - Γυναικολόγος, Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1944). (Αρχείο Στ. Πολυζωΐδη)

της πόλης μας. Απόδειξη του ενδιαφέροντός του για τα παραπάνω συλλογικά όργανα είναι ότι οι περισσότερες επιστημονικές εισηγήσεις του, ανακοινώσεις και επιδείξεις περιστατικών του παρουσιάσθηκαν στην Ι.Ε.Θ. μεταξύ του 1926 και του 1947, ενώ πολλές εργασίες του δημοσιεύθηκαν στα πρώτα τεύχη της «Ελληνικής Ιατρικής» και «Πρόοδος Αθηνών». Μια επιπλέον απόδειξη της αγάπης του για τα συλλογικά όργανα των ιατρών αποτελεί η ενεργός συμμετοχή του στα διοικητικά τους όργανα, των οποίων επί σειρά ετών υπήρξε ενεργό μέλος αλλά και Πρόεδρος.

Ο Ι.Α. Τσινόπουλος απεβίωσε στις 17 Νοεμβρίου του 1947 μετά από ένα βαρύτατο έμφραγμα του μυοκαρδίου. Έτσι μια 20ετής περίπου παρουσία στα ιατρικά πράγματα της Θεσσαλονίκης διακόπηκε απότομα. Η Θεσσαλονίκη ετίμησε την παρουσία του, γεγονός το οποίο αποδεικνύεται από την πληθώρα των ψηφισμάτων - ανακοινώσεων και νεκρολογίων του Ιατρικού Συλλόγου, πολλών Σωματείων και άλλων δημοσίων και ιδιωτικών φορέων.

Θεόδωρος Ι. Τσινόπουλος

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΠΑΠΑΘΕΟΦΙΛΟΥ

Ιατρός με ειδίκευση στη Μαιευτική - Γυναικολογία. Ίδρυσε και επί σειρά ετών διηύθυνε μία από τις πρώτες ιδιωτικές κλινικές της Θεσσαλονίκης, η οποία βρισκόταν επί της οδού Β. Σοφίας (νυν Εθνικής Αμύνης). Διετέλεσε Πρόεδρος της «Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης» το έτος 1944.

Θεόδωρος Ι. Δαρδαβέσης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Πολυζωΐδης Στ. Προσωπική επικοινωνία.

Αριστείδης Ασημακόπουλος. Αμ.
Καθηγητής Χειρουργικής Α.Π.Θ.,
Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1945).
(Αρχειο Θ.Ι. Δαρδαβέση)

Ανέστης Ι. Χαριτάντης. Καθηγητής
Παθολογίας, Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ.
(1946, 1947). (Αρχειο Ι.Ε.Θ.)

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ιατρός με ειδίκευση στη Χειρουργική. Εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1923 και επί σειρά ετών διηύθυνε το Λαϊκό Νοσοκομείο. Διετέλεσε Πρόεδρος της «Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης» το έτος 1945.

Μετά την ίδρυση της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης εξελέγη κατά το πανεπιστημιακό έτος 1947-48 έκτακτος άμισθος Καθηγητής Χειρουργικής.

Θεόδωρος Ι. Δαρδαβέσης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Γουλής Γ., Πεντόγαλος Γ. (επιμ.). Ιατρική Σχολή. 50 χρόνια. 1942-92. Θεσσαλονίκη: University Studio Press 1992, 52.
2. Πολυζωΐδης Στ. Προσωπική επικοινωνία.

ΑΝΕΣΤΗΣ Ι. ΧΑΡΙΤΑΝΤΗΣ

Ο Ανέστης Ι. Χαριτάντης γεννήθηκε το 1894 στο χωριό της Κρώμνης Βαρενού της επαρχίας Χαλδείας της Μικράς Ασίας. Τις γυμνασιακές του σπουδές τις άρχισε στο ημιγυμνάσιο της Αργυρουπόλεως και τις ολοκλήρωσε στη «Μεγάλη του Γένους Σχολή» της Κωνσταντινούπολης, από την οποία αποφοίτησε το 1913.

Έλαβε το πτυχίο της Ιατρικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών τον Ιούνιο του 1918. Εργάστηκε επί δύο χρόνια (Μάρτιος 1917 - Νοέμβριος 1918) ως υποβοηθός και στη συνέχεια ως πανεπιστημιακός βοηθός στην Παθολογική Κλινική της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου, η οποία τελούσε υπό τη Διεύθυνση του Καθηγητή Σπ. Λιβιεράτου.

Τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις τις εκπλήρωσε ως εθελοντής, καταταγείς το 1917 και υπηρετήσας επί πέντε χρόνια, προαχθείς σταδιακά μέχρι του βαθμού του έφεδρου Λοχαγού του Υγειονομικού. Έλαβε μέρος σε όλες τις εκστρατείες της πολεμικής εκείνης περιόδου, ιδίως στην Μικρά Ασία, όπου, κατά την υποχώρηση του ελληνικού στρατού, αιχμαλωτίστηκε από τους Τούρκους με το Σώμα Στρατού του Στρατηγού Τρικούπη.

Για την προσφορά του στην πατρίδα τιμήθηκε με τα παράσημα «Χρυσούν Αριστείον Ανδρείας» («...επεδείξατο γενναιότητα, ψυχραιμία και αυτοθυσίαν...») δύο φορές, «Αριστείον Ανδρείας και Ηθικής Αμοιβής», «Πολεμικό Σταυρό Γ' Τάξεως» («...κατεδείξατο γενναιότητα και αυτόθυσία...»), και «Μετάλλιο Στρατιωτικής Αξίας Δ' Τάξεως» («...προσέφερε πολυτίμους υπηρεσίας εις την πατρίδα...»).

Εγκαταστάθηκε στην Θεσσαλονίκη το 1923. Από τότε άρχισε η σταδιοδρομία του ως διακεκριμένου επιστήμονα και η έντονη δραστηριοποίησή του στα κοινωνικά δρώμενα της πόλης, η οποία τον ανέδειξε ως εκλεκτό της μέλος.

Το 1923 και επί τρία χρόνια εργάστηκε ως εσωτερικός ιατρός του «Κεντρικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης». Τα επόμενα τέσσερα χρόνια και μέχρι το 1930 θήτευσε στο ίδιο νοσοκομείο στη θέση του Επιμελητή Παθολογικής Κλινικής. Εκλέχτηκε, κατόπιν διαγωνισμού, Διευθυντής της Παθολογικής Κλινικής του ιδίου Νοσοκομείου και θήτευσε στη θέση αυτή από το 1930 μέχρι τον Αύγουστο του 1935. Τον Μάιο του 1940 εκλέχτηκε Διευθυντής της Παθολογικής Κλινικής του «Δημοτικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης», όπου υπηρέτησε επί οκτώ χρόνια.

Τον Δεκέμβριο του 1945 ανηγορεύθηκε Διδάκτωρ της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών με βαθμό «Άριστα» και με θέμα διατριβής: «Η θειαμιδοθεραπεία εν τη ελονοσία».

Συμπλήρωσε την επιστημονική του κατάρτιση με ειδικές σπουδές στην Ευρώπη και ειδικότερα στο Παρίσι κατά την περίοδο 1929 - 1930, όπου μετεκπαιδεύτηκε στα αντικείμενα νόσοι της καρδιάς και των αγγείων, φυματίωση, ιατρική ραδιοδιαγνωστική, νόσοι του ήπατος, του πεπτικού συστήματος και νόσοι της θρέψεως. Στη συνέχεια μετέβη στο Davos της Ελβετίας όπου κατά το διάστημα Ιούλιος - Αύγουστος 1930, εμβάθυνε στη Φυματιολογία στο Σανατόριο Schweizerhof. Τέλος μετέβη προς μετεκπαίδευση στο Βερολίνο.

Διετέλεσε επί πέντε συνεχή χρόνια Αντιπρόεδρος της «Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης», κατά την περίοδο Φεβρουάριος 1938 - Φεβρουάριος 1943 και επί δύο χρόνια Πρόεδρος (1946 - 1947). Εξελέγη Τακτικό Μέλος της «Ιατρικής Εταιρείας Αθηνών». Μετείχε επίσης σε πολλά ελληνικά και διεθνή Συνέδρια και οι επιστημονικές του εργασίες δημοσιεύτηκαν σε ελληνικά και ξένα περιοδικά (Ελληνική Ιατρική, Presse Medicale κ.ά.), ενώ προέβη σε σημαντικό αριθμό ανακοινώσεων και επιδείξεων στην «Ιατρική Εταιρεία Θεσσαλονίκης» και στην «Ιατρική Εταιρεία Αθηνών». Το 1937 εξέδωσε εκλαϊκευμένο οδηγό στη δημοτική γλώσσα με τίτλο «Συμβουλές στους φυματικούς».

Εξελέγη Καθηγητής της Γενικής Παθολογίας στο Πανεπιστήμιο

Θεσσαλονίκης το 1948.

Κατά τη διάρκεια και του Β' Παγκοσμίου Πολέμου ο Ανέστης Χαριτάντης προσέφερε και πάλι τις υπηρεσίες του στην πατρίδα και τιμήθηκε με διακρίσεις, διπλώματα και μετάλλια από τον «Ελληνικό Ερυθρό Σταυρό» και τη Βασίλισσα.

Παντρεύτηκε τη Βασιλική το γένος Γ. Χρυσώτη και απέκτησε μία κόρη. Απεβίωσε τον Νοέμβριο του 1950.

Ενδεικτικό της ζωής και του έργου του Ανέστη Χαριτάντη ήταν η νεκρολογία, η οποία δημοσιεύτηκε στο έντυπο της Ποντιακής Εστίας στη στήλη «ΠΟΝΤΙΑΚΑ ΠΕΝΘΗ», μέρος της οποίας παρατίθεται ακολούθως:

«...Παράλληλα με την Επιστήμην υπηρέτησε και Κοινωνίαν και Έθνος με ένθερμον ζήλον και απόλυτη ανιδιοτέλεια, αναμιχθείς εις την πολιτικήν ζώήν της Χώρας, εις στιγμάς κρίσιμους, όταν επίστευεν ότι επιβάλλεται να εργάζεται και εις αυτόν τον τομέα.

Γνώμων δε και σκοπός της πολιτείας του ήτο πάντοτε το Εθνικόν συμφέρον και η εξυπηρέτησις της Κοινωνίας.

Υπήρξε εξαιρετικός επιστήμων και «ο καλός ιατρός» της παληάς ρομαντικής σχολής, που δεν έθετε την ύλην ανώτερα απ' το πνεύμα, και που ευρίσκετο πάντα στην υπηρεσία του συνόλου.

Ο θάνατος βρήκε τον Χαριτάντη εν τη εκτελέσει του καθήκοντος. Έπεσε νεκρός εις το πέρας του μοιραίου, του κυκνείου του μαθήματος, και εις την αρχήν σχεδόν του Ακαδημαϊκού του σταδίου ως καθηγητού.

Η «Ποντιακή Εστία» μαζί με όλους εκείνους που γνώρισαν και αγάπησαν τον Ανέστην Χαριτάντην -και τον γνώρισαν και τον αγάπησαν τόσοι πολλοί- θρηνεί τον πρόωρο και σκληρό χαμό ενός εξαιρετικού ανθρώπου και επιστήμονος που τίμησε τον τόπο όπου έδρασε, και τον τύπο όπου γεννήθηκε...».

Αφροδίτη Α. Χαριτάντη

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Ανώνυμος. Χαριτάντης Ανέστης: Νεκρολογία. Ποντιακή Εστία. Έτος Α' - Δεκέμβριος 1950, 12:730.
2. Ανώνυμος. Χαριτάντης Ανέστης. Εγκυκλοπαιδικόν Λεξικόν Ελευθερουδάκη, σελ. 1335.
3. Ανώνυμος. Χαριτάντης Ανέστης. Πάπυρος - Λαρούς. Γενική Παγκόσμιος Εγκυκλοπαίδεια. Τόμος 12ος, σελ. 920.
4. Γουλής Γ, Πεντόγαλος Γ (επιμ.). Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης: Ιατρική Σχολή - 50 χρόνια. 1942-1992. Θεσσαλονίκη: University Studio Press, 1993.
5. Μυστακίδης Β. Ανέστης Χαριτάντης. Ελληνική Ιατρική 1951; 12: 1138.

Εμμανουήλ Μπότας. Ιατρός Παθολόγος, Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1948). (Αρχείο Ν. Ασημή)

Μαρίνος Σιγάλας. Καθηγητής Χειρουργικής, Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1949, 1950, 1951). (Αρχείο Ι.Ε.Θ.)

6. Πολυζωΐδης Στ. Μισός αιώνας με τον ιατρικό κόσμο της Θεσσαλονίκης. Ιατρικός Σύλλογος Θεσσαλονίκης, 1990.

7. Χαριτάντης Α. Σπουδές - Τίτλοι και Επιστημονικά Εργασία, 1948.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΟΤΑΣ

Ο Εμμανουήλ Μπότας εργάστηκε στη Θεσσαλονίκη ως Τμηματάρχης Παθολογικών Τμημάτων του Δημοτικού και του Θεαγενείου Νοσοκομείου, διδάσκοντας παράλληλα το μάθημα της Υγιεινής στο Πειραματικό Σχολείο του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Υπήρξε στενός συνεργάτης του περιοδικού «Ελληνική Ιατρική» και ιατρός ο οποίος εκτιμάτο ιδιαίτερα από τους συναδέλφους του, σε βαθμό τέτοιο ώστε να τον εκλέξουν Πρόεδρο της Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης κατά την περίοδο 1948-1949.

Απεβίωσε στην Αθήνα το 1952.

Θεόδωρος Ι. Δαρδαβέσης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Μυστακίδης Β. Εμμανουήλ Μπότας. Ελληνική Ιατρική 1952; 3: 184.

ΜΑΡΙΝΟΣ Ε. ΣΙΓΑΛΑΣ

Ο Μαρίνος Σιγάλας γεννήθηκε στη Σαντορίνη το 1894. Ολοκλήρωσε τις γυμνασιακές σπουδές στην Αθήνα και φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, στην οποία, μετά την αποφοίτησή του, αναγορεύτηκε το 1913 διδάκτορας.

Κατά την περίοδο 1911-1923 υπηρέτησε σε διάφορα Νοσοκομεία και Πανεπιστημιακές Κλινικές υπό τους Καθηγητές Ν. Μακκά, Σ. Λιβιεράτο, Θ. Ζαΐμη και Ν. Τσάκωνα, καθώς και σε διάφορα Στρατιωτικά Νοσηλευτικά Ιδρύματα ως εθελοντής με το βαθμό του ανθυπιάτρου και του υπιάτρου στο μέτωπο. Το 1920 μετατάχθηκε στο Πολεμικό Ναυτικό, στις τάξεις του οποίου υπηρέτησε στο Ναυτικό Νοσοκομείο του Ναυστάθμου και στο θωρηκτό «Κιλκίς».

Το 1923 μετέβη προς μετεκπαίδευση αρχικά στη Χειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου του Freiburg, η οποία τελούσε υπό τη διεύθυνση του Καθηγητή Lexer και στη συνέχεια εργάστηκε ως βοηθός στα Νοσοκομεία Broca και Vaugrand στο Παρίσι υπό τους Καθηγητές J. Faure και P. Duval.

Επιστρέφοντας στην Ελλάδα διορίστηκε αρχικά ως Επιμελητής στη Β' Χειρουργική Κλινική του Αρεταίου Νοσοκομείου Αθηνών υπό

Ευθύμιος Σπ. Παναγιωτόπουλος.
Καθηγητής Παθολογίας Α.Π.Θ.,
Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1959, 1960,
1961). (Αρχειο Ι.Ε.Θ.)

τη Διεύθυνση των Καθηγητών Γ. Φωκά και Ε. Κοντολέοντος και στη συνέχεια ως Διευθυντής του Χειρουργικού Τμήματος του Γαλλικού Νοσοκομείου Αθηνών.

Διετέλεσε μέλος του «Ανώτατου Ιατρικού Συμβουλίου» του Ι.Κ.Α., καθώς και αντεπιστέλλον μέλος της «Societe de Gynecologie de Paris» και της «Societe International de Chirurgie», μέλος της «Ελληνικής Χειρουργικής Εταιρείας» και μέλος της «Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης», στην οποία θήτευσε ως Πρόεδρος κατά την περίοδο 1946-1947.

Εξελέγη Καθηγητής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και κατά τη διάρκεια της Καθηγεσίας του εργάστηκε συστηματικά για την ίδρυση, την ανοικοδόμηση και τη λειτουργία του Νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ, ενώ θήτευσε με ιδιαίτερη επιτυχία ως Πρύτανης του Πανεπιστημίου. Διετέλεσε επίσης Πρόεδρος του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού Θεσσαλονίκης, Πρόεδρος του Συλλόγου «Φίλοι του Στρατού» και άλλων σωματείων.

Ο Μ. Σιγάλας απεβίωσε στη Θεσσαλονίκη το 1960.

Θεόδωρος Ι. Δαρδαβέσης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Γιαννόπουλος Ν. Μαρίνος Ι. Σιγάλας. Ελληνική Ιατρική 1960; 12: 1320-1321.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Ευθύμιος Παναγιωτόπουλος γεννήθηκε στη Δημητσάνα το 1904, όπου ολοκλήρωσε τις εγκύκλιες σπουδές του. Φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών της οποίας έγινε πτυχιούχος το 1928 και διδάκτορας το 1932. Κατά την περίοδο 1924-1934 εργάστηκε ως υποβοηθός, εξωτερικός και εσωτερικός βοηθός στην Α' Παθολογική Κλινική υπό τον Καθηγητή Σ. Λιβιεράτο.

Το 1935 έχοντας λάβει υποτροφία του Πανεπιστημίου Αθηνών, εργάστηκε στο Παρίσι στην Κλινική και το Εργαστήριο Πειραματικής Παθολογίας υπό τον Καθηγητή Ν. Fiesinger και στη συνέχεια επισκέφθηκε ιατρικά κέντρα στη Γερμανία, το Βέλγιο και την Ελβετία.

Το 1940 εξελέγη Υφηγητής Παθολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Μετά την επιστροφή του στην Αθήνα εργάστηκε ως Επιμελητής στην Α' Παθολογική Κλινική του Πανεπιστημίου Αθηνών μέχρι το 1947, έτος κατά το οποίο εξελέγη Καθηγητής της Β' Παθολογικής Κλινικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, θέση στην οποία θήτευσε μέχρι το 1970.

Κατά την περίοδο της Καθηγεσίας του διακρίθηκε για το νοσηλευτικό, ερευνητικό και εκπαιδευτικό του έργο. Δημοσίευσε μόνος και σε συνεργασία με άλλους επιστήμονες περισσότερες από 300 εργασίες, ενώ δεκάδες από τους μαθητές του διακρίθηκαν ως Καθηγητές Πανεπιστημίου και ως διευθυντικά στελέχη κλινικών.

Υπήρξε μέλος στις Επιστημονικές Εταιρείες της Γαλλίας «Εταιρεία Συγκριτικής Παθολογίας», «Χημική Βιολογική Εταιρεία», «Ανατομική Εταιρεία» και της «Ιατρικής Εταιρείας Τροπικής Ιατρικής». Υπήρξε επίσης μέλος της «Ευρωπαϊκής Αιματολογικής Εταιρείας», της «Διεθνούς Θεραπευτικής Ενώσεως», καθώς και της «Ιατρικής Εταιρείας Αθηνών» και της «Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης», στην οποία διετέλεσε Πρόεδρος κατά την περίοδο 1959-1961.

Τιμήθηκε με τα παράσημα του Ταξιάρχου του Τάγματος του Φοίνικος, το Σταυρό του Ταξιάρχου του Τάγματος του Γεωργίου του Α' και τον Ανώτερο Ταξιάρχη του Φοίνικος. Τιμήθηκε επίσης αναγορευόμενος ως Officier de l' Ordre de Merite.

Το 1968 εξελέγη Πρύτανης του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Ο Ε. Παναγιωτόπουλος απεβίωσε το 1973.

Θεόδωρος Ι. Δαρδαβέσης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Ανώνυμος. Ευθύμιος Σπ. Παναγιωτόπουλος. Βιογραφικό Σημείωμα. Επιστημονική Επετηρίς Ιατρικής Σχολής. Θεσσαλονίκη: Α.Π.Θ. 1974; 12, 2: 13-14.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΤΣΟΥΤΣΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Γεώργιος Τσουτσουλόπουλος γεννήθηκε στο Δομοκό το 1902. Φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και μετά την αποφοίτησή του εργάστηκε ως ιατρός αρχικά στη γενέτειρά του και στη συνέχεια στην Προσωτσάνη Δράμας.

Μετεκπαιδεύτηκε στη Μαιευτική και Γυναικολογία στην Ιατρική Σχολή του Μονάχου, όπου απέκτησε τον τίτλο του Εντεταλμένου Υψηλητή. Μετά την επιστροφή του στην Ελλάδα εργάστηκε ως επιμελητής στο Μαιευτήριο «Μαρίκα Ηλιάδη» και αναγορεύτηκε Υψηλητής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Το 1945 εξελέγη τακτικός Καθηγητής της Μαιευτικής και Γυναικολογικής Κλινικής της Ιατρικής Σχολής Θεσσαλονίκης, θέση στην οποία θύεψε επί είκοσι περίπου χρόνια. Εξελέγη Κοσμήτορας της Σχολής και Πρύτανης του Πανεπιστημίου

Γεώργιος Τσουτσουλόπουλος. Καθηγητής Μαιευτικής - Γυναικολογίας, Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1962). (Αρχειο Ι.Ε.Θ.)

Γεώργιος Δεληγιάννης. Καθηγητής Παθολογίας Α.Π.Θ., Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1963, 1964, 1965, 1966). (Αρχείο Ι.Ε.Θ.)

Θεσσαλονίκης κατά την περίοδο 1958-1959.

Κατά τη διάρκεια της καθηγεσίας του οργάνωσε μεθοδικά την Κλινική του, την εξόπλισε με σύγχρονη υλικοτεχνική υποδομή και δημιούργησε προϋποθέσεις ανάπτυξης ερευνητικών προγραμμάτων, τα οποία απέδωσαν σημαντικό συγγραφικό έργο.

Δραστηριοποιήθηκε έντονα στην «Ιατρική Εταιρεία Θεσσαλονίκης» στην οποία διετέλεσε Πρόεδρος το 1962. Διετέλεσε επίσης Πρόεδρος των Διοικητικών Συμβουλίων του «Σανατορίου Ασβεστοχωρίου» και του Νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ.

Τιμήθηκε από την Πολιτεία με το παράσημο του Ταξιάρχου του Φοίνικος.

Ο Γ. Τσουτσουλόπουλος απεβίωσε το 1963.

Θεόδωρος Ι. Δαρδαβέσης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Παπαθανασίου Σ. Γεώργιος Τσουτσουλόπουλος. Ελληνική Ιατρική 1963; 4: 404-407.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ

Ο Γεώργιος Δεληγιάννης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1901. Φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, από την οποία έλαβε το πτυχίο του το 1925.

Το 1923, φοιτητής ακόμα, διορίστηκε υποβοηθός και το 1925 ως τακτικός βοηθός στην Παθολογική Προπαιδευτική Κλινική της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, η οποία τελούσε υπό τη διεύθυνση του Καθηγητή Α. Αραβαντινού.

Το 1925 μετέβη προς μετεκπαίδευση στο εξωτερικό, όπου παρέμεινε επί επταετία εργαζόμενος σε Νοσοκομεία της Γερμανίας, Αυστρίας και Ελβετίας.

Το 1933 αναγορεύτηκε Διδάκτορας του Πανεπιστημίου Αθηνών και το ίδιο έτος διορίστηκε ως Επιμελητής στην Παθολογική Προπαιδευτική Κλινική. Το 1938 εξελέγη Υφηγητής της Ειδικής Νοσολογίας και Θεραπευτικής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Το 1942 εξελέγη τακτικός Καθηγητής της Ειδικής Νοσολογίας και Παθολογικής Προπαιδευτικής Κλινικής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Κατά τη διάρκεια της Καθηγεσίας του διετέλεσε κατ' επανάληψη Κοσμήτορας της Σχολής, Συγκλητικός και Πρύτανης του Πανεπιστημίου κατά την περίοδο

Κωνσταντίνος Τούντας. Καθηγητής Χειρουργικής Α.Π.Θ., Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1967, 1968). (Αρχείο Ι.Ε.Θ.)

1948-1949.

Ο Γ. Δεληγιάννης υπήρξε ο θεμελιωτής του κλάδου της αιματολογίας στη Βόρειο Ελλάδα και άνθρωπος με ευρύτατα ενδιαφέροντα, τα οποία περιλάμβαναν, μεταξύ άλλων, τη λογοτεχνία, το θέατρο και τη μουσική.

Διετέλεσε μέλος πολλών ελληνικών και ξένων Επιστημονικών Εταιρειών από τις οποίες στην «Ιατρική Εταιρεία Θεσσαλονίκης» υπήρξε Πρόεδρος κατά την περίοδο 1963-1966 και στην «Ελληνική Καρδιολογική Εταιρεία» Επίτιμος Εταίρος. Διετέλεσε επίσης Πρόεδρος της «Ανώτατης Κρατικής Σχολής Αδελφών Νοσοκόμων Θεσσαλονίκης», του Επιστημονικού Συμβουλίου του Κεντρικού Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης, του «Κέντρου Μαθητικής Αντίληψης» και Πρόεδρος πολλών υγειονομικών και ειδικών επιτροπών και συμβουλίων διαφόρων Οργανισμών κοινής ωφελείας.

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο τον τίμησε απονέμοντάς του τον τίτλο του Άρχοντος Οστιάριου. Τιμήθηκε επίσης με το Διασυμμαχικό Μετάλλιο, το μετάλλιο του Ελληνοϊταλικού πολέμου, τον Ανώτερο Ταξιάρχη του Φοίνικος και τον Ταξιάρχη του Γεωργίου του Α'.

Ο Γ. Δεληγιάννης απεβίωσε το 1977.

Θεόδωρος Ι. Δαρδαβέσης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Συνεργάτες του Γ. Δεληγιάννη. Γεώργιος Δεληγιάννης. Βιογραφικό Σημείωμα. Επιστημονική Επετηρίς Ιατρικής Σχολής. Θεσσαλονίκη: Α.Π.Θ. 1978; 12, 1: 9-10.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΟΥΝΤΑΣ

Ο Κωνσταντίνος Τούντας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1917, φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και έλαβε το πτυχίο του το 1940. Το 1942 αναγορεύτηκε Διδάκτωρ και το 1952 Υφηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Η πορεία του Κ. Τούντα προς την καταξίωση ως κορυφαίου Έλληνα χειρουργού και ακαδημαϊκού διδασκάλου είχε την απαρχή της το 1941 στην Α' Χειρουργική Κλινική του Πανεπιστημίου Αθηνών, η οποία τελούσε υπό τη Διεύθυνση του Καθηγητή Γ. Καραγιαννόπουλου.

Ως Βοηθός, Επιμελητής και στη συνέχεια ως Υφηγητής της Α'

Χειρουργικής Κλινικής οργάνωσε στο «Λαϊκό Νοσοκομείο» το πρώτο σε ελληνικό νοσοκομείο πειραματικό χειρουργείο, το οποίο του επέτρεψε την πραγματοποίηση των πλέον πρωτοποριακών, για την εποχή εκείνη, εγχειρήσεων. Το 1952 πραγματοποίησε σε πειραματόζωα τις πρώτες μεταμοσχεύσεις νεφρού. Σε ανθρώπους πραγματοποίησε τις πρώτες στην Ελλάδα εγχειρήσεις καρδιάς, τις πρώτες πνευμονεκτομές, τις πρώτες ηπατεκτομές και τις πρώτες αναστομωτικές επεμβάσεις για πυλαία υπέρταση. Στην ίδια Κλινική, στην οποία παρέμεινε μέχρι το 1955, ίδρυσε αιμοδυναμικό κέντρο και πραγματοποίησε τους πρώτους καθετηριασμούς καρδιάς.

Το 1955 ανέλαβε τη θέση του Διευθυντή της Β' Χειρουργικής Κλινικής του «Γενικού Κρατικού Νοσοκομείου Πειραιώς», το οποίο αφορούσε σ' ένα περιορισμένων δυνατοτήτων και εμβέλειας νοσοκομείο. Το νοσοκομείο αυτό σε σύντομο χρονικό διάστημα απέκτησε φήμη και εξελίχθηκε σε επιστημονικό κέντρο λόγω των πρωτοβουλιών και των επιστημονικών επιτευγμάτων του Κ. Τούντα, ο οποίος σε σύντομο χρόνο δημιούργησε σύγχρονο πειραματικό χειρουργείο, στο οποίο συνέχισε τις έρευνές του και τις πρωτοποριακές του επεμβάσεις. Στο ίδιο νοσοκομείο ο Κ. Τούντας, χάρη στις προσωπικές σχέσεις τις οποίες διατηρούσε με τον διάσημο Καθηγητή Kolff, ο οποίος υπήρξε ο εφευρέτης του τεχνητού νεφρού, εγκατέστησε το δεύτερο λειτουργούντα τότε στην Ευρώπη τεχνητό νεφρό και το 1957 εφήρμοσε για πρώτη φορά στην Ελλάδα τεχνητό νεφρό σε άνθρωπο. Το 1958 εγκατέστησε την πρώτη συσκευή τεχνητής καρδιάς και πραγματοποίησε τις πρώτες εφαρμογές της. Εφήρμοσε για πρώτη φορά τη μέθοδο της καθολικής ψύξης για τις εγχειρήσεις των συγγενών καρδιοπαθειών και πραγματοποίησε την πρώτη στην Ελλάδα αντικατάσταση ανευρύσματος της αορτής με πλαστικό μόσχευμα.

Το 1960 ο Κ. Τούντας εξελέγη Καθηγητής και Διευθυντής της Β' Χειρουργικής Κλινικής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, η οποία ήταν εγκατεστημένη στο Νοσοκομείο Α.Χ.Ε.Π.Α. Αμέσως φρόντισε να μετατραπεί το υπόγειο του νοσοκομείου σε συγκρότημα πειραματικών χειρουργείων. Στους χώρους αυτούς πραγματοποιήθηκε πλήθος πειραμάτων, τα οποία είχαν διεθνή απήχηση και τα οποία αποτέλεσαν πόλο έλξης πολλών ξένων χειρουργών να επισκεφθούν την Ιατρική Σχολή του Α.Π.Θ. και να εργαστούν πλησίον του Κ. Τούντα.

Η αποκτηθείσα πείρα από το πειραματικό χειρουργείο επέτρεψε στον Κ. Τούντα να πραγματοποιήσει το 1968 την πρώτη στην Ελλάδα και την 6η στην Ευρώπη μεταμόσχευση νεφρού σε άνθρωπο και να οργανώσει με τον Καθηγητή Δ. Βαλτή την πρώτη μονά-

δα τεχνητού νεφρού. Επιπρόσθετα, ο Κ. Τούντας πραγματοποίησε στο νοσοκομείο Α.Χ.Ε.Π.Α. τη μοναδική στα ελληνικά χρονικά εγχείρηση Trendeleburg για μαζική εμβολή καρδιάς - πνεύμονος, εγκατέστησε και έθεσε σε λειτουργία τεχνητή καρδιά, αιμοδυναμικό εργαστήριο και μονάδα ανάνηψης με τα πλέον σύγχρονα για την εποχή εκείνη monitors.

Κατά τη θητεία του ως Καθηγητής της Ιατρικής Σχολής του Α.Π.Θ. διετέλεσε Κοσμήτορας της Σχολής.

Το 1968 ο Κ. Τούντας εξελέγη Καθηγητής Χειρουργικής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών και Διευθυντής της Β' Χειρουργικής Κλινικής, η οποία ήταν εγκατεστημένη στο «Αρεταίειον Νοσοκομείο». Από τη θέση αυτή και έχοντας παράλληλα την ιδιότητα του Προέδρου της Εφορείας του νοσοκομείου επί 12 συναπτά έτη, συνεργαζόμενος με άλλους διακεκριμένους Καθηγητές, πέτυχε να εξοπλιστεί το «Αρεταίειον» με τα πλέον σύγχρονα μέσα (ενδεικτικά αναφέρεται ο πρώτος στην Ελλάδα αζονικός τομογράφος) και να αναδειχθεί ως πρότυπο διαγνωστικό και θεραπευτικό κέντρο.

Στο «Αρεταίειον» ο Κ. Τούντας και οι συνεργάτες του πραγματοποίησαν τολμηρές και πρωτοποριακές για την εποχή εγχειρήσεις στην καρδιά, στην αορτή, στον πνεύμονα, στον οισοφάγο, στο ήπαρ, στο νεφρό (δίδυμη μεταμόσχευση), προσφέροντας πνοή ζωής σε εκατοντάδες ασθενείς από πολλές περιοχές της Ελλάδας.

Διετέλεσε Πρύτανης του Πανεπιστημίου Αθηνών και αποχώρησε το 1984 ως Ομότιμος Καθηγητής.

Ο Κ. Τούντας έχει να επιδείξει σημαντικό συγγραφικό έργο, στο οποίο περιλαμβάνεται το τρίτομο σύγγραμμα έκτασης 2.650 σελίδων «Χειρουργική», η «Επίτομος Χειρουργική», η οποία επί σειρά ετών διανέμετο στους φοιτητές όλων των Ιατρικών Σχολών, τα βιβλία «Πρώτες Βοήθειες - Επείγουσα Θεραπευτική» και «Η τεχνητή διατροφή και η αποκατάσταση ενός οργανισμού», η μονογραφία «Περί πυλαίας υπερτάσεως», καθώς και 800 περίπου επιστημονικές εργασίες, οι οποίες δημοσιεύθηκαν σε διεθνή και ελληνικά επιστημονικά περιοδικά ή ανακοινώθηκαν σε διεθνή συνέδρια.

Ο Κ. Τούντας έχει τιμηθεί με σημαντικές διακρίσεις τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Υπήρξε μεταξύ άλλων Pro-Tempore Professor Washington University, Visiting Professor Harvard University, Visiting Professor Illinois University, Πρόεδρος του «Greek Section of the International College of Surgeons», Deleque της «Societe International de Chirurgie», Αντιπρόεδρος του «International College of Surgeon», Επίτιμο Μέλος του «Αγγλικού Βασιλικού Κολεγίου Χειρουργών». Το 1982 ανέλαβε ως

Δημήτριος Βαλτής. Καθηγητής Παθολογίας Α.Π.Θ., Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1969, 1970, 1971). (Αρχείο Ι.Ε.Θ.)

Αντιπρόεδρος του «Ωνασείου Καρδιοχειρουργικού Κέντρου» και από το 1985 συνεχίζει την προσφορά του στην επιστήμη και την Ελληνική κοινωνία ως τακτικό μέλος της Ακαδημίας Αθηνών.

Θεόδωρος Ι. Δαρδαβέσης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Ανώνυμος. Τούντας Κωνσταντίνος. Νέα Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια Χάρη Πάτση 1966; 21: 553.
2. Ανώνυμος. Τούντας Κωνσταντίνος. Εγκυκλοπαίδεια Πάπυρος - Λαρούς - Μπριτάνικα 1993; 57: 379.
3. Λαζαρίδης Δ. Προσωπική επικοινωνία.
4. Τούντας Κ. Βιογραφικό Σημείωμα (αποσπάσματα), 1984.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΑΛΤΗΣ

Ο Δημήτριος Βαλτής γεννήθηκε στα Λαγκάδια Γορτυνίας το 1917. Ολοκλήρωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στο Βαρβάκειο Γυμνάσιο Αθηνών και το 1935 άρχισε τις σπουδές του στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Το 1940, διέκοψε τις σπουδές του και πολέμησε στο αλβανικό μέτωπο.

Το 1941 έλαβε το πτυχίο της Ιατρικής και εργάστηκε ως εσωτερικός βοηθός στην Α' Παθολογική Κλινική του Πανεπιστημίου Αθηνών υπό τον Καθηγητή Σπ. Λιβιεράτο.

Μετά την απελευθέρωση στρατεύθηκε εκ νέου και το 1948 τοποθετήθηκε στο 403 Στρατιωτικό Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης διορισθείς συγχρόνως ως βοηθός στην Β' Παθολογική Κλινική του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, υπό τον Καθηγητή Ε. Παναγιωτόπουλο. Το 1950 έγινε επιμελητής της ίδιας κλινικής και κατά την περίοδο 1951-1954 μετεκπαιδεύτηκε στο Πανεπιστήμιο της Γλασκώβης επί των νόσων των νεφρών και του αίματος και των συναφών εργαστηριακών μεθόδων.

Το 1954 επέστρεψε στη Θεσσαλονίκη και αναγορεύτηκε Υφηγητής της Ιατρικής Σχολής. Το 1961 εξελέγη Καθηγητής της Α' Παθολογικής Κλινικής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, την οποία οργάνωσε με υποδειγματικό τρόπο. Δημιούργησε Τμήμα Τεχνητού Νεφρού και περιτοναϊκών διυλίσεων, η ανάπτυξη του οποίου επέτρεψε αργότερα, το 1968, την πραγματοποίηση της πρώτης επιτυχούς νεφρικής μεταμόσχευσης στην Ελλάδα. Παράλληλα, δημιούργησε αιματολογικό τμήμα και εργαστήριο ραδιοϊσοτόπων με ευρείες εφαρμογές στην ενδοκρινολογία

και την αιματολογία.

Διετέλεσε Κοσμήτορας της Ιατρικής Σχολής κατά την περίοδο 1968-1969. Υπήρξε εκ των ιδρυτών και διετέλεσε Πρόεδρος πολλών Επιστημονικών Εταιρειών, όπως της «Ελληνικής Νεφρολογικής Εταιρείας», της «Εταιρείας Αντιυπερτασικού Αγώνος» και άλλων. Στην «Ιατρική Εταιρεία Θεσσαλονίκης» διετέλεσε Πρόεδρος κατά τα έτη 1969-1971. Διετέλεσε επίσης μέλος του Επιστημονικού Συμβουλίου Βορείου Ελλάδος, του Ανώτατου Υγειονομικού Συμβουλίου και πολλών άλλων Επιτροπών.

Ο Δ. Βαλτής απεβίωσε το 1973.

Θεόδωρος Ι. Δαρδαβέσης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Ανώνυμος. Δημήτριος Βαλτής. Βιογραφικό Σημείωμα. Επιστημονική Επετηρίς Ιατρικής Σχολής. Θεσσαλονίκη: Α.Π.Θ. 1975; 11, 1: 9-10.
2. Ιατρική Εταιρεία Θεσσαλονίκης. Κοινή Συνεδρία της 4ης Μαΐου 1974 της Ι.Ε.Θ. και της Ελληνικής Νεφρολογικής Εταιρείας εις μνήμην Καθηγητή Δ. Βαλτή. Ομιλίες Παπαπαναγιώτου Ι., Τσαλιγοπούλου Γ., Σινάκου Ζ., Ίκκου Δ. και Σταυρόπουλου Κ. εις μνήμην Δ. Βαλτή. Δελτίον Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης. Πρακτικά του έτους 1974. Θεσσαλονίκη Ι.Ε.Θ. 1974: 108-124.
3. Λογαράς Γ. Επικήδειος λόγος για τον Δημήτριο Βαλτή (Αποσπάσματα). Επετηρίς Ιατρικής Σχολής. Θεσσαλονίκη Α.Π.Θ. 1975; 11, 1: 13-14.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Π. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Κωνσταντίνος Π. Σταυρόπουλος γεννήθηκε στην Πάτρα, φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και ακολούθως εντάχθηκε ως στρατιωτικός ιατρός στις ένοπλες δυνάμεις της χώρας. Κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας του στο Στρατό μετεκπαιδεύτηκε στις Η.Π.Α. και αναγορεύτηκε Υψηλότης της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Τελευταία του θέση στο στράτευμα ήταν του Διευθυντή του 424 Στρατιωτικού Νοσοκομείου Εκπαιδεύσεως και κατά τη διάρκεια της θητείας του στη θέση αυτή εκλέχθηκε κατά τις τελευταίες συνεδριάσεις (Ιούνιος 1965) της Ιατρικής Σχολής Θεσσαλονίκης, έκτακτος επί τριετή θητεία Καθηγητής.

Για κάποιους απαξιωτικούς, μικροπρεπείς και «μικροπολιτικούς» λόγους (το Δ.Σ. του Νοσοκομείου Σανατορίου Ασβεστοχωρίου - Ν.Σ.Α., δεν παραχωρούσε αξιοπρεπείς χώρους για εγκατάσταση

Κωνσταντίνος Π. Σταυρόπουλος. Καθηγητής Πνευμονολογίας - Φυματιολογίας Α.Π.Θ., Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1972). (Αρχείο Ι.Ε.Θ.)

Πανεπιστημιακής Κλινικής) η εγκατάσταση της κλινικής έγινε τον Ιούνιο του 1966 (6-6-66). Τα μαθήματα στο αμφιθέατρο του Νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ και κάποιες ασκήσεις άρχισαν το πανεπιστημιακό έτος 1965-1966. «Σύνδεσμος» μεταξύ Έδρας Φυματιολογίας και Ν.Σ.Α., ο οποίος προμήθευε διδακτικό και κλινικό υλικό για τα μαθήματα, «προσλήφθηκε», άμα τη αναγορεύσει του Κ. Σταυρόπουλου, ο Επιμελητής Φυματιολογικής Κλινικής του Ν.Σ.Α. Δρ. Χρήστος Βάρβαλης.

Από τον Ιούνιο του 1966, πρακτικά και ουσιαστικά, άρχισε να λειτουργεί η Πανεπιστημιακή Κλινική στο Ν.Σ.Α.. Αρχικά με 100 κρεβάτια και λίγο αργότερα με 120. Νοσηλεύονταν, μάλλον αποκλειστικά, χρόνιοι πνευμονοφυματικοί ασθενείς, η δε κλινική ονομαζόταν Φυματιολογική. Με ενέργειες του Κ. Σταυρόπουλου μετονομάσθηκε σε Πνευμονολογική, πολύ πριν μετονομασθεί η αντίστοιχη κλινική του Πανεπιστημίου Αθηνών. Η Κλινική, με τις συνθήκες, οι οποίες είχαν δημιουργηθεί, επεκτάθηκε γρήγορα σε εργαστηριακούς (τμήμα βρογχοσκοπήσεων, εργαστήριο αναπνευστικής λειτουργίας, μικροβιολογικό εργαστήριο, το οποίο έδινε πλήρη ειδικότητα μικροβιολογίας) και σπηριατικούς (γραφεία) άνετους χώρους. Ωστόσο, για κάποιο διάστημα η Κλινική λειτουργούσε με ένα «δανεικό» με απόσπαση από το Ν.Σ.Α. Επιμελητή και έναν ειδικευόμενο στη φυματιολογία, στρατιωτικό ιατρό. Βαθμιαία η κλινική εμπλουτίστηκε με προσωπικό, ειδικευόμενους αρχικά, οι οποίοι στη συνέχεια πήραν έμμισθες θέσεις.

Πριν συμπληρωθεί η τριετία, ο Κ. Σταυρόπουλος έγινε τακτικός Καθηγητής. Παράλληλα διατελούσε Πρόεδρος του Νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ και σύμβουλος σε ποικίλες θέσεις («Μέριμνα Παιδιού», «Ίδρυμα Εθνικής Τραπέζης» κ.ά.) τόσο στη Θεσσαλονίκη όσο και στην Αθήνα. Διατέλεσε Πρόεδρος της Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης κατά την περίοδο 1972-73 και επί της προεδρίας του αγοράστηκε η «Στέγη» της Εταιρείας. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της «Εταιρείας Μελέτης Πνευμονοπαθειών και Επαγγελματικών Παθήσεων Θώρακος» (σημείωση: ουσιαστικά της «Πνευμονολογικής Εταιρείας Βορείου Ελλάδος»), της οποίας και ήταν ο πρώτος Πρόεδρος. Είχε επίσης ενεργό συμμετοχή στην «Βαλκανική Ιατρική Ένωση» (Union Medicale Balkanique) και υπήρξε εκ των βασικών συντελεστών στη διοργάνωση Παγκοσμίου Συνεδρίου Νοσημάτων Θώρακος στη Θεσσαλονίκη το 1982. Πρέπει τέλος να αναφερθεί ότι κατέλαβε υψηλή θέση στο Rotary.

Η φυματιολογική - πνευμονολογική κλινική υπήρξε έντονα παραγωγική σε ερευνητικό επίπεδο, αφού πολλές δημοσιεύσεις, πολλές διδακτορικές διατριβές και 4 υφηγεσίες εκπονήθηκαν από στελέχη της.

Γεράσιμος Μακρής - Κουγιάνος.
Καθηγητής Χειρουργικής Α.Π.Θ.,
Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1973, 1974).
(Αρχειο Ι.Ε.Θ.)

Ο Κ. Σταυρόπουλος δεν πρόλαβε τη μαζική παραγωγή υψηλό-τιτλων συνεργατών, ενώ με την καθιέρωση, επί επταετίας, της υποχρεωτικής συγγραφής βιβλίου, ο Κ. Σταυρόπουλος κυκλοφόρησε σύγγραμμα για τους φοιτητές. Η συγγραφή αυτή ανανεωνόταν κατά περιόδους και σ' αυτήν συμμετείχαν μέλη του Δ.Ε.Π., μη επονομαζόμενα κατά τα ειωθότα της εποχής.

Μολονότι ο Κ. Σταυρόπουλος προερχόταν από το στράτευμα και ήταν συμπολίτης με τον Γ. Παπαδόπουλο (κατά κάποια διάδοση ήταν και φίλος του), κατά τη διάρκεια της επταετίας συμπεριφέρθηκε άψογα, αποφεύγοντας να κάνει χρήση «ειδικών» σχέσεων. (Πειστικό παράδειγμα: ο «δανεικός» από το 1965-66 νοσοκομειακός επιμελητής χρήστηκε πανεπιστημιακός το ...Δεκέμβριο 1969). Όταν «διασαλεύτηκε» η μέχρι τη δικτατορία εθιμική πανεπιστημιακή τάξη για την ανάδειξη πανεπιστημιακών αρχών και ο ορισμός αυτών γινόταν από το Υπουργείο Παιδείας, μεταξύ των προτεινομένων από τα πανεπιστημιακά όργανα, ο Κ. Σταυρόπουλος επιλέχθηκε ως Κοσμήτορας της Ιατρικής και στη συνέχεια ως πρώτος Αντιπρύτανης. Η πολιτεία του στα δύσκολα εκείνα χρόνια ήταν άψογη, σε σημείο που όταν, με τη μεταπολίτευση, ο τότε Πρύτανης κατηγορηθείς επαύθη, ο Κ. Σταυρόπουλος ανέλαβε, προσωρινά, καθήκοντα Πρύτανη.

Ο Καθηγητής Κ. Σταυρόπουλος παρά τις υψηλόβαθμες θέσεις, στις οποίες διακόνησε, παρέμεινε προσνής, προσιτός, ανθρώπινος. Αρέσως με την εκλογή του ως Καθηγητής έκλεισε το ιατρείο του και πρόσφερε ανιδιοτελώς τις όποιες ιατρικές συμβουλές του. Και μολονότι προερχόταν από το στράτευμα η όλη πολιτεία του ήκιστα πρόδιδε την προέλευσή του. Ήταν ...επικίνδυνα καλός και όσο εύκολα προσλάμβανε συνεργάτες, τόσο δύσκολα τους επιτιμούσε, σε μία εποχή κατά την οποία το Καθηγητικό «κατεστημένο» είχε εξουσία. Γιατί αργότερα...!

Ο Κ. Σταυρόπουλος απεβίωσε στις 16 Αυγούστου 1990.

Χρήστος Βάμβαλης

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Ι. ΜΑΚΡΗΣ - ΚΟΥΓΙΑΝΟΣ

Ο Γεράσιμος Μακρής - Κουγιάνος γεννήθηκε στο Αργοστόλι το 1911. Ολοκλήρωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στη γενέτειρά του και σε ηλικία μόλις 16 ετών άρχισε τις σπουδές του στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, από την οποία αποφοίτησε το 1933.

Ως φοιτητής διορίστηκε το 1931 υποβοηθός στην Α' Χειρουργική

Κλινική του Πανεπιστημίου Αθηνών υπό τον Καθηγητή Μαρίνο Γερουλάνο, θέση στην οποία υπηρέτησε μέχρι το 1933. Στην ίδια κλινική υπηρέτησε ως εσωτερικός βοηθός κατά την περίοδο 1934-1938 και ως πανεπιστημιακός βοηθός κατά την περίοδο 1939-1943, ενώ παράλληλα εργάστηκε επί είκοσι μήνες (1935-1936) ως εσωτερικός βοηθός στην ιδιωτική κλινική του Καθηγητή Μαρίνου Γερουλάνου. Ακολούθως εργάστηκε ως επιμελητής στην Α' Χειρουργική Κλινική του Λαϊκού Νοσοκομείου κατά την περίοδο 1943-1956, ενώ το 1956 διορίστηκε Διευθυντής της Χειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου «Παρμακάριστος», θέση στην οποία παρέμεινε επί 11 έτη.

Το 1952 με κρατική υποτροφία μετέβη στο Παρίσι στο Νοσοκομείο Broussais όπου εργάστηκε στην Κλινική του Καθηγητή D' Allaines και ασχολήθηκε με θέματα, τα οποία αφορούσαν στη Χειρουργική του οισοφάγου. Ακολούθως μετέβη στο Λονδίνο, όπου παρακολούθησε χειρουργική θώρακος στα Νοσοκομεία Brompton και Hammer-smith. Έκτοτε, με ταξίδια διάρκειας στο Παρίσι παρακολουθούσε στο Νοσοκομείο Bauzon τις εργασίες της Πανεπιστημιακής Κλινικής υπό τη διεύθυνση του Καθηγητή Lortat-Jacob.

Το 1967 εκλέχτηκε Έκτακτος Καθηγητής με τριετή θητεία και Διευθυντής της Β' Χειρουργικής Κλινικής του Α.Π.Θ. Το 1969 διορίστηκε τακτικός Καθηγητής στην ίδια θέση, στην οποία υπηρέτησε αδιάλειπτα μέχρι την ημέρα του αιφνίδιου θανάτου του το 1975.

Ως Καθηγητής στην Ιατρική Σχολή του Α.Π.Θ. κατορθώνοντας να επιχορηγηθεί το Κεντρικό Νοσοκομείο από το τότε Υπουργείο Κοινωνικών Υπηρεσιών, μπόρεσε να δημιουργήσει μικρούς τρίκλινους θαλάμους και να κατασκευασθεί αμφιθέατρο, το οποίο σήμερα φέρει τιμητικά το όνομά του. Δημιούργησε στην Κλινική του Αγγειοχειρουργικό Τμήμα, Μονάδα Πλαστικής Χειρουργικής και τις υποδομές για τη διενέργεια μεταμοσχεύσεων νεφρού. Το συγγραφικό του έργο αφορούσε σε περισσότερες από 300 επιστημονικές εργασίες, οι οποίες κάλυπταν το σύνολο του φάσματος της γενικής χειρουργικής, ενώ υπήρξε πρωτοπόρος σε πλείστες χειρουργικές τεχνικές. Ως δάσκαλος - χειρουργός δημιούργησε Σχολή στη Θεσσαλονίκη με δεκάδες μαθητές, οι οποίοι διαπρέπουν σήμερα ως χειρουργοί και ως διευθυντικά στελέχη κλινικών.

Κατά την περίοδο 1974-1975 διετέλεσε Συγκλητικός και υπήρξε μέλος πολλών ελληνικών και ξένων Επιστημονικών Εταιρειών, από τις οποίες στην «Ελληνική Χειρουργική Εταιρεία» και στην «Ιατρική Εταιρεία Θεσσαλονίκης» θήτευσε ως Πρόεδρος.

Για την προσφορά του στην πατρίδα το 1940-1941 και το 1948-1950 και για την προσφορά του στην επιστήμη και την ιατρική

Ιωάννης Κ. Παπαπαναγιώτου. Καθηγητής Μικροβιολογίας Α.Π.Θ., Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1975, 1976). (Αρχειο Ι.Ε.Θ.)

εκπαίδευση τιμήθηκε με επτά παράσημα.

Ο Γ. Μακρής απεβίωσε το 1975 σε ηλικία 64 ετών.

Θεόδωρος Ι. Δαρδαβέσης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Ανώνυμος. Βιογραφικό σημείωμα του αείμνηστου Καθηγητού Γεράσιμου Ι. Μακρή - Κουγιανού. Επιστημονική Επετηρίς Ιατρικής Σχολής. Θεσσαλονίκη: Α.Π.Θ. 1977; 11, 3: IX-XI.
2. Γαλάνης Ν. Ο Καθηγητής Γεράσιμος Μακρής. Στο: Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Β' Χειρουργική Κλινική. Τιμητικός Τόμος Καθηγητού Γεράσιμου Μακρή. Θεσσαλονίκη 1996: 25-32.

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ο Ιωάννης Παπαπαναγιώτου γεννήθηκε στην Πάτρα το 1921. Ολοκλήρωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στην Αραλιάδα και φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, εργαζόμενος παράλληλα ως υποβοηθός στο Μικροβιολογικό Εργαστήριο του Γενικού Κρατικού Νοσοκομείου Αθηνών.

Το 1947 έλαβε το πτυχίο της Ιατρικής και στη συνέχεια υπηρέτησε στο στρατό ως αξιωματικός του Υγειονομικού επί 42 μήνες, προαγόμενος μέχρι το βαθμό του επιάρχου και τιμώμενος επ' ανδρεία με το μετάλλιο εξαιρέτων πράξεων. Κατά τη διάρκεια της θητείας του υπηρέτησε στα Μικροβιολογικά Εργαστήρια των 401 και 430 Στρατιωτικών Νοσοκομείων.

Το 1951 διορίστηκε ως επιστημονικός συνεργάτης του Εργαστηρίου Μικροβιολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών και ως εσωτερικός βοηθός του Μικροβιολογικού Εργαστηρίου του Νοσοκομείου του «Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού». Το 1953 έλαβε την ειδικότητα της Μικροβιολογίας και το 1954 μετέβη για μετεκπαίδευση με υποτροφία της W.H.O. στο Εργαστήριο Αναφοράς Ιών του Λονδίνου. Στη συνέχεια εργάστηκε ως εσωτερικός βοηθός του Εργαστηρίου Clinical Pathology του Νοσοκομείου Bury - Manchester.

Το 1955 οργάνωσε το πρώτο στην Ελλάδα ειδικό κέντρο μελέτης των ιώσεων και απέκτησε τον τίτλο του άμισθου Επιμελητού. Το 1956 αναγορεύτηκε διδάκτορας της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών με θέμα διατριβής «Προς διαπίστωση των ειδικών αντισωμάτων έναντι των ιών γρίπης Α και Β στον ελληνικό πληθυσμό».

Την περίοδο 1955-1965 εργάστηκε ως Διευθυντής του Μικροβιολογικού Εργαστηρίου του Νοσοκομειακού Ιδρύματος Εργατών Θαλάσσης. Στα μεσοδιαστήματα της περιόδου αυτής, κατά το 1958-1959, μετέβη με υποτροφία του Ι.Κ.Υ. για μετεκπαίδευση

στο Staatens Serum Institut της Κοπεγχάγης, όπου ασχολήθηκε με την παρασκευή εμβολίου κατά της πολιομυελίτιδος, ενώ το 1961 συμμετείχε στην Πράγα σε συνάντηση της W.H.O., η οποία είχε ως αντικείμενο την καταπολέμηση της πολιομυελίτιδος. Την περίοδο 1965-1967 εργάστηκε ως Διευθυντής του Μικροβιολογικού Εργαστηρίου του Θεραπευτηρίου Ι.Κ.Α. Πεντέλης.

Το 1962 αναγορεύτηκε Υφηγητής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών με θέμα υφηγεσίας «Πειραματικά και ορολογικά έρευναι προς προσδιορισμόν της αντιγονικής ικανότητας των αντιπολιομυελιτικών εμβολίων».

Το 1967 εξελέγη Τακτικός Καθηγητής Μικροβιολογίας της Ιατρικής Σχολής του Α.Π.Θ., στην οποία υπηρέτησε επί 23 συναπτά χρόνια διευθύνοντας το Εργαστήριο Μικροβιολογίας της Σχολής και παράλληλα το Εργαστήριο Μικροβιολογίας του Νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ.

Ο Ι. Παπαπαναγιώτου κατά τη διάρκεια της Καθηγεσίας του διατέλεσε Συγκλητικός, Κοσμήτορας της Σχολής την περίοδο το 1976-1977 και Διευθυντής του Τομέα Βιολογικών Επιστημών και Προληπτικής Ιατρικής την περίοδο το 1987-1989. Ασχολήθηκε συστηματικά με την προπτυχιακή εκπαίδευση των φοιτητών της Ιατρικής, Οδοντιατρικής και Φαρμακευτικής του Α.Π.Θ., αλλά και με την μεταπτυχιακή εκπαίδευση των Μικροβιολόγων. Η δεινότητά του ως εκπαιδευτού και η ερευνητική παραγωγή του κατοπτρίζεται σε 4 επί υφηγεσία και σε 13 διδακτορικές διατριβές, οι οποίες εκπονήθηκαν από συνεργάτες του, ενώ το σύγγραμμά του «Ιατρική Μικροβιολογία και Ανοσολογία» θεωρείται κλασικό και επί σειρά ετών επανεκδιδόμενο αποτελεί πηγή εκσυγχρονισμένης γνώσης τόσο για τους Μικροβιολόγους, όσο και για τους κλινικούς γιατρούς.

Ο Ι. Παπαπαναγιώτου ασχολήθηκε ερευνητικά με όλους τους τομείς της μικροβιολογίας και ιδιαίτερα με την εργαστηριακή διαγνωστική ιολογία, επικεντρώνοντας το ενδιαφέρον του στη γρίπη, στην πολιομυελίτιδα, στις ηπατίτιδες, στη μεγαλοκυτταρική ίωση, στην απορόνωση στελεχούς Legionella, στο AIDS κ.ά.

Είναι μέλος της «Society for Applied Bacteriology», της «Society for General Microbiology», της «International Association of Biological Standardization», της «New York Academy of Sciences», της «Ιατρικής Εταιρείας Αθηνών», της «Ελληνικής Μικροβιολογικής Εταιρείας» στην οποία διετέλεσε Γενικός Γραμματέας και Αντιπρόεδρος του Δ.Σ., της «Μικροβιολογικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης» στην οποία διετέλεσε Πρόεδρος του Δ.Σ. από την ίδρυσή της το 1982 μέχρι το 1997, της «Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης» της οποίας διετέλεσε Πρόεδρος του Δ.Σ. κατά την

περίοδο 1975-1976 και άλλων.

Ο Ι. Παπαπαναγιώτου διετέλεσε επίσης Πρόεδρος της Κεντρικής Επιτροπής Νοσοκομειακών Λοιμώξεων του Υπουργείου Υγείας (1983-1999), Πρόεδρος του Δ.Σ. του Π.Γ.Ν.Θ. «ΑΧΕΠΑ» (1975-1982 και 1989-1993), Αντιπρόεδρος του Δ.Σ. του Κέντρου Ειδικών Λοιμώξεων (1992-1995), Μέλος του Ελληνικού Ινστιτούτου Pasteur (1976-1982) και της Επιστημονικής Επιτροπής του.

Το 1990, ένα χρόνο περίπου μετά τη συνταξιοδότησή του ονομάστηκε Ομότιμος Καθηγητής του Α.Π.Θ. και το 1999 τιμήθηκε αναγορευόμενος ως Επίτιμος Πρόεδρος της «Εταιρείας Ιατρικής Βιοπαθολογίας Βορείου Ελλάδος».

Η ευρύτατη αναγνώριση του εκπαιδευτικού, ερευνητικού και οργανωτικού έργου του Ι. Παπαπαναγιώτου, σε συνάρτηση με το διακεκριμένο ήθος του τον οδήγησαν το 1992 στην παμπηφεί εκλογή του ως Αντεπιστέλλοντος Μέλους εκ του εσωτερικού της Ακαδημίας Αθηνών.

Θεόδωρος Ι. Δαρδαβέσης

Δημήτριος Π. Λαζαρίδης. Καθηγητής Χειρουργικής Α.Π.Θ., Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1976, 1977, 1978, 1979, 1980). (Αρχειο Ι.Ε.Θ.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Μερίκας Γ. Προσφώνηση κατά την επίσημο υποδοχή του αντεπιστέλλοντος μέλους Ιωάννου Παπαπαναγιώτου. Στο: Πρακτικά της Ακαδημίας Αθηνών. Αθήνα: Ακαδημία Αθηνών 1993; 68: 432-434.
2. Παπαβασιλείου Π. Ομιλία προς τιμήν του κ. Ι. Παπαπαναγιώτου. Δελτίο Ελληνικής Μικροβιολογικής Εταιρείας 1991; 36: 26-30.
3. Παπαπαναγιώτου Ι. Προσωπική επικοινωνία.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ

Ο Δημήτριος Λαζαρίδης γεννήθηκε το 1918 στη Σεβαστούπολη της Ρωσίας και ακολουθώντας την προσφυγική μοίρα εγκαταστάθηκε με τους γονείς του το 1924 στο χωριό Περδίκια της Κοζάνης. Ολοκλήρωσε τις εγκύκλιες σπουδές του στον Περδίκια και στη συνέχεια φοίτησε στο Γυμνάσιο - Οικοτροφείο του Τσοτυλίου Κοζάνης, από το οποίο αποφοίτησε το 1936 με βαθμό «Άριστα». Το ίδιο έτος πέτυχε στις εισαγωγικές εξετάσεις, τρίτος μεταξύ χιλίων και πλέον διαγωνισθέντων και έκανε την εγγραφή στην Ιατρική Σχολή Αθηνών από την οποία αποφοίτησε το 1942 με βαθμό «Άριστα».

Κατά την περίοδο 1942-1946 ειδικεύτηκε στη χειρουργική κοντά

στον Καθηγητή Πέτρο Κόκκαλη. Την ίδια περίοδο συμμετείχε στον απελευθερωτικό αγώνα έναντι των αρχών της Κατοχής υπηρετώντας ως χειρουργός της 8ης Μεραρχίας του «Ε.Λ.Α.Σ.». Το 1947 έλαβε την ειδικότητα του γενικού χειρουργού και στη συνέχεια υπηρέτησε ως Επιμελητής στην Α' Χειρουργική Κλινική του Γενικού Κρατικού Νοσοκομείου Πειραιώς.

Εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις του στον ελληνικό στρατό κατά την περίοδο 1948-1951 και αμέσως μετά διορίστηκε Διευθυντής της Χειρουργικής Κλινικής του Νοσοκομείου Εδέσσης, θέση στην οποία υπηρέτησε με ιδιαίτερη επιτυχία μέχρι το 1953.

Το 1951 αναγορεύτηκε διδάκτορας της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών με θέμα διατριβής «Συμβολή εις την μελέτην των νευρογενούς προελεύσεως όγκων του μεσοθωρακίου» και το 1953 επιτυγχάνοντας για πρώτη φορά στην Ελλάδα επιτυχή αγγειοραφή βραχιονίου αρτηρίας εκλέχθηκε αντεπιστέλλον μέλος της «Ελληνικής Χειρουργικής Εταιρείας».

Κατά την περίοδο 1954-1958 μετεκπαιδεύτηκε στο εξωτερικό, αρχικά στο Λονδίνο (1954-1955) και στη συνέχεια στις Η.Π.Α., όπου διορίστηκε σε πρώτο στάδιο εσωτερικός ιατρός στην Καρδιοθωρακική Χειρουργική Κλινική του Πανεπιστημίου Χάνεμαν της Φιλαδέλφειας για να προαχθεί σταδιακά μέχρι το βαθμό του πρώτου Επιμελητού.

Το 1958 επέστρεψε στην Ελλάδα και εργάστηκε αρχικά ως άμισθος συνεργάτης της Χειρουργικής και Καρδιολογικής Κλινικής του «Ιπποκρατείου» Νοσοκομείου Αθηνών, ενώ το 1961 διορίστηκε προϊστάμενος του Τμήματος Χειρουργικής Θώρακος. Το 1962 εκλέχτηκε παμψηφεί Υφηγητής της Χειρουργικής του Πανεπιστημίου Αθηνών με θέμα υπηγεσίας «Περί της εξελίξεως και της βιολογικής σημασίας των εντός του μυοκαρδίου εμφυτευομένων εξωκαρδιακών αρτηριών» και διορίστηκε Διευθυντής στη νεοσυσταθείσα Καρδιοχειρουργική Κλινική του Νοσοκομείου Αθηνών.

Το 1969 εξελέγη Τακτικός Καθηγητής της Χειρουργικής και Διευθυντής της Α' Χειρουργικής Κλινικής του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης στο Νοσοκομείο ΑΧΕΠΑ. Κατά τη διάρκεια της Καθηγεσίας του ο Δ. Λαζαρίδης δημιούργησε «Σχολή Χειρουργικής» στη Θεσσαλονίκη. Πραγματοποίησε το 1970 την πρώτη από ζώντα συγγενή δότη μεταμόσχευση νεφρού στην Ελλάδα και εδραίωσε τις νεφρικές μεταμοσχεύσεις στη χώρα μας, πραγματοποιώντας από το 1969 έως το 1987 συνολικά 238 μεταμοσχεύσεις. Προώθησε την καρδιοχειρουργική στη Β. Ελλάδα ιδρύοντας το 1984 την πρώτη Πανεπιστημιακή Καρδιοχειρουργική Κλινική του Α.Π.Θ. Αναδιοργάνωσε το πειραματικό χειρουργείο

της κλινικής και ανέπτυξε ποικίλες δραστηριότητες και πρωτοβουλίες στην προπτυχιακή ιατρική εκπαίδευση και στην εκπαίδευση στην ειδικότητα της χειρουργικής.

Το ερευνητικό του έργο αναδεικνύεται μέσα από τις 365 συνολικά εργασίες του, οι οποίες δημοσιεύθηκαν σε έγκυρα διεθνή και ελληνικά περιοδικά. Το δίτομο σύγγραμμά του, έκτασης δύο χιλιάδων περίπου σελίδων υπό τον τίτλο «Μεταπτυχιακή Χειρουργική» αποτέλεσε σημείο αναφοράς για τον χειρουργό, ενώ στη κλινική του εκπονήθηκαν 29 διδακτορικές διατριβές και 15 υπηγεσίες.

Ο Δ. Λαζαρίδης διετέλεσε Κοσμήτορας της Ιατρικής Σχολής του Α.Π.Θ. (1981-1982), Διευθυντής του Χειρουργικού Τομέα του Ιατρικού Τμήματος του Α.Π.Θ., Επισκέπτης Καθηγητής στις Ιατρικές Σχολές των Πανεπιστημίων Hahnemann της Φιλαδέλφειας (1979), του Harvard της Βοστώνης (1980), του Mount Sinai της Νέας Υόρκης (1981) και του Ανόβερου της Γερμανίας (1983).

Διετέλεσε Πρόεδρος της Συντακτικής Επιτροπής του περιοδικού «Ελληνική Ιατρική» και μέλος των Συντακτικών Επιτροπών των περιοδικών «World Journal of Surgery» και «International Angiology». Διετέλεσε επίσης μέλος του «Επιστημονικού Συμβουλίου του Αμερικανικού Κολλεγίου Παθήσεων Θώρακος», μέλος του «Επιστημονικού Συμβουλίου της Διεθνούς Χειρουργικής Εταιρείας» και πολλών άλλων Διεθνών και Ελληνικών Εταιρειών. Στην «Ιατρική Εταιρεία Θεσσαλονίκης» διετέλεσε Πρόεδρος του Δ.Σ. κατά την περίοδο 1976-1978 και ευτύχησε επί της θητείας του να πραγματοποιηθεί ο εορτασμός της πεντηκονταετηρίδας της Ι.Ε.Θ.

Ο Δ. Λαζαρίδης υπήρξε ο Επίτιμος Πρόεδρος του 1ου Βορειοελλαδικού Συνεδρίου (1986) καθώς και του 12ου Πανελληνίου Συνεδρίου Μεταμοσχεύσεων.

Τιμήθηκε με το Χρυσό Μετάλλιο Α' Τάξεως του Μεγαλομάρτυρος Αγίου Δημητρίου, το Χρυσό Βραβείο του Ιδρύματος «Ι. και Α. Βελλίδη», καθώς και με πολλά άλλα βραβεία και τιμητικές διακρίσεις από Επιστημονικές Εταιρείες και άλλους φορείς.

Το 1989, μετά τη συνταξιοδότησή του από το Α.Π.Θ. εκλέχτηκε Ομότιμος Καθηγητής. Το επιστέγασμα της αναγνώρισης του έργου και της προσφοράς του Δ. Λαζαρίδη στην ιατρική επιστήμη και στην κοινωνία ήταν η παμπφημί εκλογή του το 1993 ως Αντεπιστέλλοντος Μέλους εκ του εσωτερικού της Ακαδημίας Αθηνών.

Θεόδωρος Ι. Δαρδαβέσης

Γουλιέλμος Τσουρουτσόγλου. Καθηγητής Παθολογίας Α.Π.Θ., Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1981, 1982, 1983, 1984). (Αρχειο Ι.Ε.Θ.)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Λαζαρίδης Δ. Προσωπική επικοινωνία.
2. Σμπαρούνης Χ. Δημήτριος Πέτρου Λαζαρίδης. Ο ιατρός, ο δάσκαλος, ο άνθρωπος. Στο: Χ. Σμπαρούνης, Δ. Καρβουνάρης (Επιμ.). Τιμητικός Τόμος Δημητρίου Λαζαρίδη, Καθηγητή Χειρουργικής. Θεσσαλονίκη 1989: 15-21.

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΤΣΟΥΡΟΥΤΣΟΓΛΟΥ

Ο Καθηγητής Γουλιέλμος Τσουρουτσόγλου διετέλεσε διευθυντής της Α' Παθολογικής Προπαιδευτικής Κλινικής του Α.Π.Θ. για περισσότερα από 20 χρόνια, αφού προηγουμένως διήλθε όλες τις βαθμίδες της τότε πανεπιστημιακής ιεραρχίας.

Πρόεδρος της Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης υπήρξε κατά τις περιόδους 1981-82 και 1983-84. Κατά τη διάρκεια της θητείας του εξακολούθησαν να γίνονται οι τακτικές συνεδριάσεις της Ι.Ε.Θ., ημέρα Πέμπτη, με συμμετοχή πολλών ειδικών και με θέματα ποικίλου ενδιαφέροντος, κατά κανόνα παρουσιάσεις ενδιαφερόντων περιστατικών, από πολλές ειδικότητες της Ιατρικής. Σύντομα διαπίστωσε, ότι ο θεσμός των Τακτικών Συνεδριάσεων έχανε όλο και περισσότερο το ενδιαφέρον του, δεδομένης της ανάπτυξης πολλών Επιστημονικών Εταιρειών Ειδικοτήτων, οι οποίες ανέπτυσαν επιστημονικές δραστηριότητες στα πλαίσια των δικών τους ενδιαφερόντων. Τότε σκέφθηκε να θέσει σε εφαρμογή το Βορειοελλαδικό Ιατρικό Συνέδριο.

Το πρώτο Βορειοελλαδικό Ιατρικό Συνέδριο πραγματοποιήθηκε στους χώρους της Δ.Ε.Θ. υπό την προεδρία του Καθηγητή Χ. Σμπαρούνη και έτυχε ιδιαίτερα ευνοϊκής αποδοχής από όλους τους ιατρούς της Βόρειας Ελλάδας. Έκτοτε το Βορειοελλαδικό Συνέδριο κατέστη θεσμός, ο οποίος συνεχίζεται με επιτυχία.

Ο Γ. Τσουρουτσόγλου σε όλη τη διάρκεια της θητείας του εργάστηκε με ζήλο και ενδιαφέρον για την Ι.Ε.Θ., με σεβασμό στην παράδοση και στους θεσμούς της και ήταν σεβαστός από όλα τα μέλη της Εταιρείας και όχι μόνο.

Μιχαήλ Σιών

Χαράλαμπος Ν Σμπαρούνης. Καθηγητής Χειρουργικής Α.Π.Θ., Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1985, 1986, 1987-89, 1993-95, 1995-97). (Αρχειο Ι.Ε.Θ.)

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Ν. ΣΜΠΑΡΟΥΝΗΣ

Ο Χαράλαμπος Ν. Σμπαρούνης γεννήθηκε στο Ευάλιο Δωρίδος του νομού Φωκίδος το 1929. Περάτωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στη Ναύπακτο το 1947 και φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών από το 1948 μέχρι το 1954, οπότε και έλαβε το πτυχίο της Ιατρικής με βαθμό «Λίαν Καλώς».

Υπηρέτησε ως έφεδρος ανθυπίατρος από τον Ιούνιο 1955 μέχρι τον Ιανουάριο 1958 στο 449 ΚΑΤ (έξι μήνες) και στο 401 ΓΣΝΕ (δύο χρόνια). Μετά την ολοκλήρωση της στρατιωτικής του θητείας υπηρέτησε ως ειδικευόμενος βοηθός στη Χειρουργική Κλινική του «Γερουλανείου Ιδρύματος - Νοσοκομείο Σμπαρούνη» από το 1958 μέχρι το 1961. Το 1960 έλαβε τον τίτλο της ειδικότητας του Χειρουργού και το ίδιο έτος αναγορεύθηκε Διδάκτορας του Πανεπιστημίου Αθηνών με βαθμό «Άριστα».

Από το 1961 μέχρι το 1970 εργάσθηκε στη Β' Χειρουργική Κλινική του Θεραπευτηρίου «Ευαγγελισμός» ως βοηθός και Επιμελητής της Κλινικής. Το 1970 προσελήφθη στην Α' Χειρουργική Κλινική του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης και το 1972 αναγορεύθηκε παμψηφεί Υφηγητής της Ιατρικής Σχολής του Α.Π.Θ. Από το 1974 μέχρι το 1981 υπηρέτησε ως Εντεταλμένος Υφηγητής στην Α' Χειρουργική Κλινική του Α.Π.Θ. με ανάθεση αυτοδύναμου έργου. Το 1981 εξελέγη Τακτικός Καθηγητής της Β' Χειρουργικής Προπαιδευτικής Κλινικής της Ιατρικής Σχολής του Α.Π.Θ.

Το 1976, ο Χ. Σμπαρούνης μετά από εκπαιδευτική άδεια επισκέφθηκε τη Μεγάλη Βρετανία και παρακολούθησε τις εργασίες και τα εκπαιδευτικά προγράμματα διαφόρων Κέντρων (Middlessex

Παναγιώτης Μεταξάς. Καθηγητής Παθολογίας Α.Π.Θ., Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1989-91, 1991-93). (Αρχείο Ι.Ε.Θ.)

Hospital, Westminster Hospital, St. Mark's Hospital, General Infirmary Leeds, Gen. and Queen Elizabeth Hospital Birmingham).

Η υπό τη διεύθυνσή του Β' Χειρουργική Προπαιδευτική Κλινική λειτουργούσε και συνεχίζει ως σήμερα να λειτουργεί ως Γενική Χειρουργική Κλινική στο Ιπποκράτειο Γενικό Νοσοκομείο Θεσσαλονίκης (τ. Αγία Σοφία) και επί των ημερών του ανακαινίσθηκε πλήρως και διαμορφώθηκε σε μια σύγχρονη θεραπευτική μονάδα. Συγχρόνως οργάνωσε στην Κλινική «Εργαστήριο Έρευνας και Πειραματικής Χειρουργικής», στο οποίο εκπονήθηκε σημαντικός αριθμός πειραματικών εργασιών κυρίως στην έρευνα της αλκαλικής γαστρίτιδας, πολλά ερευνητικά πρωτόκολλα, ορισμένα εκ των οποίων βρίσκονται ακόμα εν εξελίξει, ενώ ικανός αριθμός διδακτορικών διατριβών προέκυψαν από τις πειραματικές αυτές έρευνες.

Ο Χ. Σμπαρούνης καθ' όλα τα έτη της ιατρικής του σταδιοδρομίας παρακολούθησε και συμμετείχε σε περισσότερα από 140 Συνέδρια, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, ενώ συμμετείχε στην οργάνωση αρκετών εξ αυτών, τόσο πανελληνίων, όσο και διεθνών. Επίσης συμμετείχε μόνος ή με συνεργάτες του στην εκπόνηση ικανού αριθμού εργασιών (περίπου 300), οι οποίες καλύπτουν όλο το φάσμα της χειρουργικής, κλινικής και πειραματικής.

Ήταν μέλος 30 Ιατρικών Εταιρειών, Ελληνικών και Διεθνών και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου πολλών εξ αυτών, καθώς και Πρόεδρος της «Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης». Ως Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. καθιέρωσε από το 1984 τη διεξαγωγή του «Βορειοελλαδικού Ιατρικού Συνεδρίου» με ιδιαίτερη επιτυχία, το οποίο έκτοτε πραγματοποιείται κάθε έτος. Υπήρξε επίσης μέλος της «Επιτροπής Νοσοκομειακών Λοιμώξεων» του Υπουργείου Υγείας, Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, της «Επιτροπής Ανώτατης Παιδείας» και της «Επιτροπής Ειδικότητας της Χειρουργικής» στη Βόρειο Ελλάδα. Ως μέλος και Πρόεδρος του Επιστημονικού Συμβουλίου του Νοσοκομείου Αγία Σοφία (νυν Ιπποκράτειο Θεσσαλονίκης) συνέβαλε στην αναδιάρθρωση και λειτουργία των Κλινικών και των Κέντρων Έρευνας του Νοσοκομείου.

Μετά την ίδρυση των Πανεπιστημίων Κρήτης και Δημοκρίτειου Θράκης συμμετείχε ως εισηγητής και εκλέκτορας του επιστημονικού προσωπικού των Ιατρικών Σχολών Κρήτης και Αλεξανδρούπολης.

Ολοκλήρωσε το τρίτομο έργο «Γενική Χειρουργική», το οποίο υπήρξε το βοήθημα για τους φοιτητές, τους ειδικευομένους στη Χειρουργική και τους Χειρουργούς για μια περίπου δεκαετία.

Το 1996 αποχώρησε από το Πανεπιστήμιο, αφού συμπλήρωσε το όριο ηλικίας. Δυστυχώς ένα έτος αργότερα απεβίωσε μετά μακρά ασθένεια την 23η Οκτωβρίου 1997.

Αθανάσιος Σακαντάρης

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Ο Παναγιώτης Μεταξάς γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1929 και ολοκλήρωσε τις σπουδές του στη μέση εκπαίδευση στο 2ο γυμνάσιο της γενέτειράς του το 1947. Το ίδιο έτος εισήχθη στην Στρατιωτική Ιατρική Σχολή από την οποία αποφοίτησε το 1953. Το 1955 αποστρατεύτηκε για λόγους υγείας ως έφεδρος ανθυπίατρος.

Κατά την περίοδο 1954-1957 ασκήθηκε στην παθολογία, έλαβε την ειδικότητα του ειδικού παθολόγου το 1957 και το 1958 αναγορεύτηκε Διδάκτωρ της Ιατρικής Σχολής του Α.Π.Θ. Ακολούθως εργάστηκε ως εσωτερικός βοηθός στη Β' Παθολογική Κλινική του «Ιπποκράτειου Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης» και στη συνέχεια μετέβη προς μετεκπαίδευση στη νεφρολογία στο Belfast της Μ. Βρετανίας ως υπότροφος του Βρετανικού Συμβουλίου, όπου παρέμεινε μέχρι το 1962.

Το 1963 έλαβε τον τίτλο του Ph.D. του Queen's University of Belfast και το 1965 αναγορεύτηκε Υφηγητής της Ιατρικής Σχολής του Α.Π.Θ.

Από το 1962 μέχρι το 1973 διετέλεσε επιμελητής, εντεταλμένος Υφηγητής και Επίκουρος Καθηγητής της Α' Παθολογικής Κλινικής του Α.Π.Θ.

Ο Π. Μεταξάς υπήρξε μαθητής των διακεκριμένων Καθηγητών Ε. Παναγιωτόπουλου και G.M. Bull, καθώς και μαθητής αλλά και στενός συνεργάτης του Καθηγητή Δ. Βαλτή.

Το 1973 ο Π. Μεταξάς εξελέγη τακτικός Καθηγητής και Διευθυντής της νεοϊδρυθείσας Β' Προπαιδευτικής Παθολογικής Κλινικής του Α.Π.Θ., η οποία σε σύντομο χρονικό διάστημα εξελίχθηκε σε πολυδύναμη κλινική με αναπτυγμένες μονάδες Νεφρολογίας, Αιματολογίας, Ενδοκρινολογίας, Γαστρεντερολογίας, Ρευματολογίας, Καρδιολογίας, Διαβητολογίας, Αρτηριακής Υπέρτασης και Εργαστηρίου Ραδιοϊσοτόπων και Ανοσολογίας.

Διετέλεσε Πρόεδρος της «Ελληνικής Νεφρολογικής Εταιρείας», Πρόεδρος της Οργανωτικής Επιτροπής του «Παγκοσμίου Συνεδρίου Νεφρολογίας», το οποίο πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα το 1981 με μεγάλη επιτυχία και Πρόεδρος της «Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης» (1989-1993). Κατά την περίοδο 1982-1985 διετέλε-

Ζαχαρίας Σινάκος. Καθηγητής Παθολογίας - Αιματολογίας Α.Π.Θ., Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (1997-99, 1999-01). (Αρχείο Ι.Ε.Θ.)

σε Πρόεδρος του Τμήματος Ιατρικής του Α.Π.Θ. συμβάλλοντας καθοριστικά στην εφαρμογή καινοφανών θεσμών και διαδικασιών.

Ο Π. Μεταξάς με το διδακτικό, ερευνητικό, συγγραφικό και οργανωτικό του έργο δημιούργησε «σχολή» στη Θεσσαλονίκη και ευτύχησε να δει πολλούς από τους μαθητές και τους συνεργάτες του να καταλαμβάνουν θέσεις Καθηγητών Ιατρικής και Διευθυντών Παθολογικών Κλινικών σε Νοσοκομεία του Ε.Σ.Υ.

Χρυσάνθος Ζαμπούλης

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΣΙΝΑΚΟΣ

Ο Ζαχαρίας Σινάκος γεννήθηκε στην Επανομή το 1931. Φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Α.Π.Θ. και έλαβε το δίπλωμά του το 1956.

Υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία ως οπλίτης ιατρός επί 27 μήνες και στη συνέχεια εργάστηκε στην Β' Παθολογική Κλινική (Διευθυντής ο Καθηγητής Ε. Παναγιωτόπουλος) μέχρι τον Αύγουστο του 1963.

Από το Σεπτέμβριο του 1963 και επί τρία έτη μετεκπαιδεύτηκε στην Αιματολογία στο «Ινστιτούτο Έρευνας Νοσημάτων Αίματος» του Νοσοκομείου St. Louis στο Παρίσι (Διευθυντής ο Καθηγητής J. Bernard) με υποτροφία του Ινστιτούτου. Στο τέλος της τριετίας έγινε δεκτός στο «Information Exchange Group No 2» (Έδρα Bethesda) για το ερευνητικό του έργο στη λειτουργία των αιμοπεταλίων.

Μετά την επιστροφή του στην Ελλάδα το Σεπτέμβριο του 1968 και μέχρι το 1975 εργάστηκε στην Α' Παθολογική Κλινική (Διευθυντής ο Καθηγητής Δ. Βαλτής) και στη συνέχεια και μέχρι το 1998 στην Β' Προπαιδευτική Παθολογική Κλινική (Διευθυντής ο Καθηγητής Π. Μεταξάς). Στη διάρκεια της θητείας του στη Β' Προπαιδευτική Κλινική και για δύο έτη (1976-78) είχε τη Διεύθυνση του νεοσύστατου «Κέντρου Αιμοδοσίας» του Ιπποκράτειου Νοσοκομείου, στα πλαίσια του οποίου οργάνωσε τη «Μονάδα Πρόληψης της Μεσογειακής Αναιμίας». Στο ίδιο διάστημα της θητείας του στην Παθολογική Κλινική είχε παράλληλα την ευθύνη του «Κέντρου Αιμορροφιλίας Βορείου Ελλάδος», της «Μονάδας των Ενηλίκων με Μεσογειακή Αναιμία» και της «Μονάδας

Αχιλλέας Τουρκαντώνης. Καθηγητής Παθολογίας Α.Π.Θ., Πρόεδρος της Ι.Ε.Θ. (2001-03, 2003-05). (Αρχειο Ι.Ε.Θ.)

ασθενών με AIDS» μέχρι της δημιουργίας του ειδικού κέντρου στο Νοσοκομείο ΑΧΕΠΑ.

Ο Ζ. Σινάκος ονομάστηκε διδάκτορας της Ιατρικής Σχολής του Α.Π.Θ. το 1962. Από το 1961 έως το 1963 εργάστηκε ως πανεπιστημιακός βοηθός στη Β' Παθολογική Κλινική. Μετά την επιστροφή του από την μετεκπαίδευσή του και για ένα χρόνο (1967-68) διορίστηκε έκτακτος Επιμελητής στην Α' Παθολογική Κλινική, ενώ το 1968 διορίστηκε Επιμελητής Εργαστηρίου στην ίδια Κλινική. Ο διορισμός του ανακλήθηκε την επόμενη της υπογραφής του και μετά δύο έτη διορίστηκε εκ νέου στην ίδια θέση.

Το 1971 αναγορεύτηκε Υψηλότης Παθολογίας της Ιατρικής Σχολής του Α.Π.Θ. και μετά δύο έτη του ανατέθηκε η εντολή διδασκαλίας μέρους του μαθήματος της Παθολογίας. Το 1982 εξελέγη έκτακτος Καθηγητής, το 1983 Αναπληρωτής Καθηγητής και το 1996 Καθηγητής Παθολογίας - Αιματολογίας.

Ο Ζ. Σινάκος ασχολήθηκε ερευνητικά στην αρχή της επιστημονικής του σταδιοδρομίας με θέματα παθολογίας και στη συνέχεια με ειδικότερα θέματα της αιματολογίας και ιδιαίτερα της αιμόστασης.

Διατέλεσε Πρόεδρος της «Ελληνικής Αιματολογικής Εταιρείας», του «Τμήματος Μακεδονίας - Θράκης της Αιματολογικής Εταιρείας», της «Ιατρικής Εταιρείας Θεσσαλονίκης», του «Συμβουλίου για την Εθελοντική Αιμοδοσία για τη Μεσογειακή Αναιμία», του «Συλλόγου Εθελοντών Δοτών Μυελού των Οστών», της «Νομαρχιακής Επιτροπής Σχεδιασμού Αγωγής Υγείας» και από έτους Πρόεδρος της «Ελληνικής Εταιρείας Περιβαλλοντικής Ιατρικής».

Τιμήθηκε από διάφορους φορείς και μεταξύ αυτών συγκαταλέγεται η Ακαδημία Αθηνών για τη συμβολή του στην προώθηση της Εθελοντικής Αιμοδοσίας για την αντιμετώπιση της Μεσογειακής Αναιμίας.

Γεώργιος Καρτάλης

ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΤΟΥΡΚΑΝΤΩΝΗΣ

Ο Αχιλλέας Τουρκαντώνης γεννήθηκε στο Βαρνάβα Αττικής το 1935. Ολοκλήρωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στην Κηφισιά και φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Μετά την αποφοίτησή του το 1961 εργάστηκε ως πανεπιστημιακός βοηθός στη Θεραπευτική Κλινική του Πανεπιστημίου Αθηνών, η οποία τελούσε υπό τη Διεύθυνση του Καθηγητή Β. Μαλάρου. Τον

Οκτώβριο του 1963, λαμβάνοντας υποτροφία από την Επιτροπή Ακαδημαϊκών Ανταλλαγών της Γερμανικής Κυβέρνησης, μετέβη στην Α' Παθολογική Κλινική του Ελεύθερου Πανεπιστημίου του Δ. Βερολίνου, όπου εργάστηκε μέχρι το 1965 ως υπεύθυνος πανεπιστημιακός βοηθός αρχικά στο Γαστρεντερολογικό και στη συνέχεια στο Νεφρολογικό Τμήμα της Κλινικής.

Τον Δεκέμβριο του 1965 αναγορεύτηκε Διδάκτορας της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Τον Ιανουάριο του 1966 μετέβη στην Παθολογική Πολυκλινική του Πανεπιστημίου του Freiburg της Γερμανίας, η οποία τελούσε υπό τη Διεύθυνση του Καθηγητή Η. Sarre και εργάστηκε αρχικά ως πανεπιστημιακός βοηθός και στη συνέχεια ως επιμελητής στο Τμήμα των Μεταβολικών Νοσημάτων, στο Καρδιοαναπνευστικό Τμήμα της Κλινικής και τέλος ως Προϊστάμενος του Τμήματος Αιμοκάθαρσης και Νεφρικών Μεταμοσχεύσεων.

Το 1968 με την προοπτική της επανόδου του στην Ελλάδα, έλαβε την ειδικότητα του Ειδικού Παθολόγου και αργότερα του Νεφρολόγου. Το 1970 αναγορεύτηκε Υφηγητής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου του Freiburg και αμέσως μετά του ανατέθηκε η ευθύνη διδασκαλίας μαθημάτων εσωτερικής παθολογίας, την οποία διατήρησε μέχρι τον Μάρτιο του 1973. Την ίδια περίοδο μετεκπαιδεύτηκε επί ένα μήνα στο Νεφρολογικό Τμήμα του Guy's Hospital του Λονδίνου σε θέματα νεφρικής μεταμόσχευσης, επί δύο μήνες στη Νεφρολογική Κλινική του Πανεπιστημίου Washington στο Seattle των Η.Π.Α. στις νέες μεθόδους αιμοκάθαρσης και επί δέκα μήνες στη Νεφρολογική Κλινική του Georgetown University Hospital στην Washington D.C., όπου ασχολήθηκε ιδιαίτερα με το ερευνητικό της πρόγραμμα. Τέλος, επί δύο μήνες εργάστηκε στο Καρδιονεφρολογικό Κέντρο και στο Τμήμα Μεταμοσχεύσεων του Peter Bent Brigham Hospital της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου του Harvard στη Βοστώνη.

Μετά την ολοκλήρωση της μετεκπαίδευσής του στις Η.Π.Α. και την επιστροφή του στη Γερμανία τον Ιανουάριο, ανέλαβε εκ νέου τα καθήκοντα του Υφηγητού της Παθολογικής Πολυκλινικής του Πανεπιστημίου του Freiburg και του Προϊσταμένου του Τμήματος Αιμοκάθαρσης και Νεφρικής Μεταμόσχευσης. Παράλληλα ανέλαβε και υλοποίησε, την πλήρη αναδιοργάνωση και τη διεύρυνση της μονάδας Εντατικής Θεραπείας της Κλινικής.

Το 1973, ύστερα από σχετική εκλογική διαδικασία, ανέλαβε τα καθήκοντά του ως μόνιμος Επικουρικός Καθηγητής στην Τακτική Έδρα της Παθολογικής Προπαιδευτικής Κλινικής και Ειδικής Νοσολογίας, η οποία τελούσε υπό τη Διεύθυνση του Καθηγητή Γ. Τσουρουτσόγλου. Στην Κλινική αυτή του ανατέθηκε η εποπτεία

ενός από τα τρία Τμήματα Γενικής Παθολογίας και του Νεφρολογικού Τμήματος.

Τον Ιούνιο του 1975 εκλέχθηκε Καθηγητής και Διευθυντής της Α' Παθολογικής Κλινικής της Ιατρικής Σχολής του Α.Π.Θ., την οποία διύθυσε επί 28 συναπτά έτη, επιτελώντας σημαντικό οργανωτικό, εκπαιδευτικό και ερευνητικό έργο. Ενδεικτικά αναφέρονται η οργάνωση νέας και σύγχρονης Μονάδας Τεχνητού Νεφρού, Μονάδας Νεφρικών Μεταμοσχεύσεων, Μονάδας Περιτοναϊκής Κάθαρσης, Μονάδας Άσπτης Νοσηλείας (για ασθενείς με αιματολογικές παθήσεις και AIDS), η οργάνωση του Τμήματος Γαστρεντερολογίας με το συνοδό Εργαστήριο Ενδοσκοπήσεων, η ανάπτυξη του Ενδοκρινολογικού Τμήματος και του Διαβητολογικού Κέντρου, η ίδρυση Μονάδας Παθολογικής Ογκολογίας, καθώς και του Τμήματος Ανοσολογίας και Ιστοσυμβατότητας με το ομώνυμο Εργαστήριο.

Ο Α. Τουρκαντώνης είναι μέλος πολλών Διεθνών Επιστημονικών Εταιρειών στις οποίες συγκαταλέγονται η «Deutsche Gesellschaft fuer Innere Medizin», η «European Dialysis and Transplant Association», η «Gesellschaft fuer Nefrologie», η «International Society of Nephrology», η «Gesellschaft fuer Neclearmedizin», η «European Society of Hypertension», η «American Society of Nephrology» και άλλες. Είναι μέλος, επίσης, πολλών ελληνικών Επιστημονικών Εταιρειών, στις οποίες συγκαταλέγονται η «Ιατρική Εταιρεία Θεσσαλονίκης» (Πρόεδρος την περίοδο 2001-2003), η «Ελληνική Αντιυπερτασική Εταιρεία» (Πρόεδρος τις περιόδους 1987-89, 1991-93 και 2002-04), η «Ελληνική Εταιρεία Μεταμοσχεύσεων» (Πρόεδρος τις περιόδους 1985-87 και 1987-89), η «Ελληνική Εταιρεία Μελέτης Ιατρικής Εκπαίδευσης» (Πρόεδρος τις περιόδους 1987-89 και 1989-91), «Ελληνική Νεφρολογική Εταιρεία» (Πρόεδρος την περίοδο 1980-82), η «Γηριατρική και Γεροντολογική Εταιρεία Βορείου Ελλάδος» (Πρόεδρος τις περιόδους από το 1989-2003) και πολλές άλλες.

Ο Α. Τουρκαντώνης έχει διατελέσει Πρόεδρος του «Ελληνογερμανικού Ιατρικού Συνδέσμου Βορείου Ελλάδος και Θεσσαλίας», Πρόεδρος των εξεταστικών Επιτροπών Ειδικοτήτων για τη χορήγηση της ειδικότητας Ειδικού Παθολόγου και Νεφρολόγου αντιστοίχως, μέλος του Δ.Σ. του Νοσοκομείου «ΑΧΕΠΑ», αναπληρωματικό μέλος του Δ.Σ. του «Ωνασείου Καρδιοχειρουργικού Κέντρου», Πρόεδρος της «Γνωμοδοτικής Επιτροπής Αντιυπερτασικού Αγώνα» του Υπουργείου Υγείας, μέλος του «Εθνικού Συμβουλίου Μεταμοσχεύσεων», αναπληρωματικό μέλος του «Ανώτατου Επιστημονικού Συμβουλίου» (Α.Ε.ΣΥ.) του

Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας, μέλος του «Εθνικού Κέντρου Έρευνας και Πρόληψης του Σακχαρώδη Διαβήτη», Πρόεδρος της «Επιτροπής Νεφρικών Παθήσεων» και πολλών άλλων Επιτροπών και Ιατροκοινωνικών Οργανώσεων.

Κατά την περίοδο 1989-1996, επί επτά συναπτά έτη, εκλέγεται Διευθυντής του Τομέα Παθολογίας του Τμήματος Ιατρικής του Α.Π.Θ. Το 1996 εκλέχθηκε Πρόεδρος του Τμήματος Ιατρικής Α.Π.Θ., επανεξελέγη το 1999 και παρέμεινε στη θέση αυτή μέχρι το 2001. Διετέλεσε επίσης Συγκλητικός και μέλος της «Επιτροπής Ερευνών του Α.Π.Θ.».

Για τη γενικότερη και μακρόχρονη προσφορά του στην ιατρική εκπαίδευση και στην υγεία έχει τιμηθεί από διάφορους Οργανισμούς, Ιδρύματα και Επιστημονικές Εταιρείες. Ενδεικτικά αναφέρονται, η αναγόρευσή του ως Επιτίμου Διδάκτορα του Ιατρικού Πανεπιστημίου της Βάρνας της Βουλγαρίας και το «Αριστείο» της Τάξεως των Θετικών Επιστημών του Ιδρύματος Εθνικού και Θρησκευτικού Προβληματισμού. Τέλος, σε ένδειξη τιμής και ευγνωμοσύνης για το θεάρεστο, εθνοφελές και ποικίλο κοινωφελές έργο του, του απενεμήθη από την Ιερά Μητρόπολη Θεσσαλονίκης το «Ανώτατο Παράσημο του Χρυσού Σταυρού του Αγίου Ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Αγίου Δημητρίου του Μυροβλήτου» και η «Υπέρτατη Διάκριση του Αστέρα της Γεννήσεως του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού».

Θεόδωρος Ι. Δαρδαβέσης

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Ανώνυμος. Ο Καθηγητής Αχιλλέας Τουρκαντώνης. Ενημερωτικό Δελτίο Νεφρολογίας 2003; 1, 2: 22-23.
2. Αρβανιτάκης Α. Η Α' Παθολογική Κλινική στην τελευταία 20ετία: Μία αναδρομή. Στο: Α' Παθολογική Κλινική Α.Π.Θ. Επετειακή Επιστημονική Εκδήλωση για την 20ετία 1975-1995. Θεσσαλονίκη: University Studio Press, 1995: 33-35.
3. Ντελιδάκη Ε. Συνέντευξη με τον Αχιλλέα Τουρκαντώνη. Νοσοκομειακή Γραμμή 1996; 44: 23.
4. Τουρκαντώνης Α. Curriculum Vitae. Θεσσαλονίκη, 1980.
5. Τουρκαντώνης Α. Προσωπική επικοινωνία.

